

Nekoliko zapažanja:

O RUSIJI SADA

Lyndon LaRouche, mlađi

12. listopada 2009.

Da bih se osvrnuo na globalne okolnosti u kojima se Rusija nalazi danas, potrebno je izložiti sljedeća uvodna razmatranja:

Mnogo se pisalo i inače reklo o trajnom nizu opravdanih ili inih razočaranja preostalih nakon bivšeg Sovjetskog Saveza, u Rusiji danas, i u drugim dijelovima tog Saveza. Sadašnja bitna činjenica toga može se sažeti u tri točke. Te su točke tipičan primjer odlika sadašnjeg stana procesa degeneracije svjetskog gospodarstva, kad se za gledište tog procesa uzme fizička ekonomija kao cjelina, posebice nakon neposrednih posljedica umorstva američkog Predsjednika Johna F. Kennedyja 1963.g.

PRVO: u razdoblju od 1966.-1968., djelomično kao posljedica Kennedyjevog umorstva, čitav je svijet već tada bio usmjeren u strmi pad pokrenut planovima britanske vlade Harrolda Wilsona, gurajući cijeli svijet u rane faze koje su prešle ne tek u duboku gospodarsku depresiju, već u sadašnji nasrt krize ubrzane, opće, fizičko-ekonomске propasti čitavog planeta.

Nakon toga, bivši Sovjetski Savez kao i nacije naprimjer obiju Ameriku i zapadne i srednje Europe trajno su bile u stisku procesa propadanja koje je ustvari počelo kao propadanje neto rasta osnovne gospodarske infrastrukture od sredine 1960.-ih, i koje je nedavno ušlo, nakon 1987.g., u proces koji je sad postao opća, planetarna faza sloma sadašnjih ostataka preostalih iz u biti Keynesovog monetarnog sustava.

Kao posljedica procesa globalizacije, progresivni gubitak suverenosti ne samo nad granicama, već nad preduvjetima

života i životnim sredstvima nužnim opstanku, proces gubitka zvan „globalizacija“ stvorio je okolnosti u kojima ne postoje tradicionalne kontrole koje bi sprječile da se slom jednog od vodećih gospodarstva ne pretvori, lančanom reakcijom, u slom cjelokupnog planeta.

Praktično značenje takvog usmjerena leži u činjenici da porast proizvodne moći radne snage ne leži unutar granica pretpostavki finansijskog računovodstva, već radije unutar ugrađivanja znanstvenog napretka u srednje i dugoročna, rastuća, u velikoj mjeri kapitalna, ulaganja, što se onda odražava u općem povećanju omjera osnovne gospodarske infrastrukture, po glavi i mjeri kapitalnih ulaganja u gradska i zemljoradnička sredstva proizvodnje.

DRUGO: ovo je bilo mnogo više od globalnog propadanja, koje je već raširilo svoje posljedice u vidu lančane reakcije u Sovjetskom Savezu, već propadanje koje je prouzrokovala politika svake vodeće nacije na planetu, kao što su SAD ili sama Rusija. Najgore posljedice koje je svijet pretrpio nakon 1987.-1991.g bile su manje propadanje uzrokovano unutar Rusije, a više ne samo hotimično već prisilno [propadanje] nametnuto Njemačkoj, Sovjetskom Savezu i bivšim sastavnim dijelovima Sovjetskog Saveza, naime propadanje koje su pokrenule namjerne, zajedničke inicijative vlada u razdoblju od 1989.-1990., uglavnom zajedničke imperialističke spletke Margaret Thatcher Velike Britanije, Françoisa Mitteranda Francuske i Georgea H. W. Busha Amerike.

Te tri vlade tog vremena radile su tada, uglavnom, protiv i Njemačke i Rusije, imajući

Creative Commons

„Dok je stvaralaštvo prirodno, univerzalno sveprisutno stanje, samo čovječanstvo koristi stvaralaštvo kao dragovoljno odabran način čina svojstvenog našem rodu“. Na slici, luka Vladivostok, koja doživljava strahovit razvoj.

za cilj njihovo namjeravano, konačno uništenje. No, posljedice u vidu lančane reakcije zla, koje su to troje počinili, postale su sadašnja, Londonom upravljana opasnost dalnjem postojanju svake nacije na planetu.

Što više, sve ovo do sad je dovoljno istinito, no preostalo je nešto od težeg značenja, što se mora naglasiti kako slijedi.

TREĆE: dok gotovo svi svjetski sustavi finansijskog i troškovnog računovodstva počivaju na pretpostavci *univerzalne entropije*¹, svi uspješni načini ekonom-

ske doktrine i prakse ustvari ovise o osebujnim funkcijama univerzalne protuentropije, koje je za moderno društvo postavio i unaprijedio Leibniz svojim slijedom razvoja infinitezimalnog računa, u suprotnosti s pretpostavkama Leibnizovih redukcionističkih protivnika u 17. i 18. stoljeću. Svi propusti u održavanju relativno visokog omjera ulaganja u primjenu novih fizičkih zakonitosti urođeno su izopačen čin, čin čije posljedice imaju svoj odraz u sniženju potencijalne relativne gustoće napučenosti ljudskog roda [zbog iscrpljivanja zaliha prirodnih resursa].

Napadi na sistematska svojstva otkrića univerzalne fizičke zakonitosti, otkrića kao ona od Nikole Kuzanskog preko Bernharda

¹ Pretpostavka koja se obično provlači od tvrdnje iz lažnog napada na rad Bernharda Riemanna od osoba kao Rudolf Clausius, Hermann Grassmann i drugi. Dogma Clausiusa, Grassmanna, Karla Weierstrassa i drugih vuče se iz pojma pretpostavljenе „cjelokupnosti“ svemira kako su je,

formalnim neuspjelim pokušajima, naznačili pozitivisti kao David Hilbert.

Riemanna i dalje, napadi su koji su nastali kao odraz ustvari obrane lažnih tvrdnji u prilog doktrine univerzalne entropije. Takva promicanja entropije ustvari su izraz urođene nekompetentnosti svih matematičkih sustava koji se obično koriste u finansijskim i srodnim metodama primjene u modernoj ekonomiji i gospodarstvu, kao što se takva praksa proteže od Johna Lockea, pobjornika trgovine robovima, pa sve do vremena sadašnjeg nasrta tekuće globalne krize danas.

Također:

Nedavni događaji sasvim jasno pokazuju, kako poslije FDra obrazac entropijskog propadanja svjetskog gospodarstva nije bio tek „izazvan trenjem“ ili neki u bilo kojem smislu spontani razvoj događaja. Mora [svima] sad postati razvidno da je sâmo fizičko-ekonomsko propadanje odraz ništa manje nego li namjernog odabira određenih zlonamjernih klika u čovječanstvu, klika koje su primijenile zavjetovanu nakanu smanjenja svjetskog pučanstva sa sadašnjih procijenjenih 6.7 milijardi ljudi na dvije milijarde, odabranu metu genocidnih, globalnih planova *World Wildlife Funda* [zaklade] koju su vodili pokojni princ Bernhard i još živući, britanski kraljevski suprug princ Philip. Ta nakana genocida ustvari je nakana iza koje stoe aktualna britanska kraljevska kuća i drugi autori današnjeg takozvanog „pokreta zelenih“ i planova politike zdravstvene skrbi po hitlerovskom modelu (NICE: *National Institute for Clinical Excellence*)[†], koju je provela bivša britanska vlada Tonyja Blaira i mnoge kopije hitlerovske zdravstvene skrbi, koje sad zahtijeva američka administracija veoma plitkoumnog Predsjednika Baracka Obame.

Creative Commons

Genocid je stvarna nakana iza World Wildlife Zaklade (Fonda) princa Philipa, i šireg „pokreta zelenih“, genocid besprimjernih razmjera. Cilj im je smanjiti svjetsko stanovništvo s gotovo 6.7 milijardi na ispod 2 milijarde. [Napis spod pande: „Princ Philip želi da mu pružite ruku!“]

O tom istom predmetu, istina je, naravno, da je rast svjetskog pučanstva nadmašio potrebno povećanje sredstava održavanja tog pučanstva na dostojan način. No, suprotno neo-luditskim fanaticima današnjice, takvo ograničenje nije bilo prirodno, već je ono neprirođen čin spletla stanovitih tvrdoglavog nazadnih kultura i imperijalističkih konstrukcija koje su postale utjecajne nakon posljedica neo-fašističkih pro-maltuzijanskih prijevara skovanih na način sličan Eshilovom liku imperijalnog olimpskog Zeusa.

Hitlerovski oblik populacijske politike *World Wildlife* zaklade britanske monarhije tipičan je primjer urođeno entropijskih učinaka moralne i gospodarske izopačenosti, i njene namjerno masovno ubilačke takozvane „zelene“ politike.

Posljedica toga je da nakana takvih suvremenih utjecajnih ličnosti, kao što su krugovi *World Wildlife* zaklade, smanjenja svjetskog pučanstva sa sadašnje razine od oko 6.7 milijardi na oko dvije milijarde, ili manje, kao što se ističe u prijevarama *World Wildlife* zaklade, predstavlja strahovit obujam genocida: bilo bi to, ako se dopusti, najveće

[†] Naziv britanske nacionalne zdravstvene skrbi, ustvari sarkastičan odabir kratice ['nice' = zgodan na engleskom] kao i samog imena [Nacionalni institut kliničke izvršnosti] za u biti genocidnu skrb koja izdvaja stare i nemoćne pružajući im eutanaziju umjesto skrbi koju im ta politika službeno uskraćuje.

masovno ubojstvo pa prema tome najmonstruozniji zločin protiv čovječnosti u svom znanom ljudskom postojanju: „veliki zeleni zločin“ princa Philipa i njegove Zaklade.

Ovaj „zeleni pokret“, koji je ključni sastojak hitlerovske politike zdravstvene skrbi bivše Blairove vlade i sadašnjeg Obaminog Predsjedništva, nesumnjivo spada u najsrmatnije zlo i prevarantske kuhinje u stvaranju politike u znanoj povijesti, a čak još gore po dubljem smislu svoje dubine i veličine od politike koju povezujemo s pokojnim Adolffom Hitlerom; no unatoč tome, moramo toj činjenici dodati da je ideja kontrole pučanstva putem zaglupljujućih učinaka potiskivanja znanstvenog napretka, već starija, u primjeni, čak od stvarnog, živog, nultog tehnološkog rasta, a to je *oligarhijski model* kako ga je naznačila Eshilova *Prometejeva* trilogija.

Sada:

U većem dijelu očigledno je da je prešutno genocidna politika koju sad Britanci vode protiv Njemačke nakon 1989., protiv sustava Comecona, te protiv Kine danas, politika koja izražava velik dio kulta pro-genocidnog, takozvanog „čuvanja okoliša“ koju su rasprostranili planetom danas. No istovremeno, mogućnost nametanja sadašnje hitlerovske masovno ubilačke politike zdravstvene skrbi zvane NICE bivšeg britanskog Premijera Tonyja Blaira i skrbi Obamine administracije koje je otislo već daleko, uvelike zahvaljuje također lošim gospodarskim političkim mjerama svjetskog monetarnog sustava Johna Maynarda Keynesa, čiju je snagu ponovno obnovio pro-imperijalistički simpatizer Winstona Churchilla, američki Predsjednik Harry S. Truman.

Moramo, stoga, nastaviti u tom ozračju obrađivati probleme nacija kao što je Rusija danas. Ništa od nedavne značajne težine na gospodarstvo cjelokupnog planeta nije bilo groznije glupo, i relativno razornije za cjelokupno svjetsko gospodarstvo od učinaka u vidu lančane reakcije spleta uvjetovanosti koje su Thatcher, Mitterand i George H.W. Bush nametnuli Njemačkoj svojom, punom zabluda, kampanjom preobrazbe same Rusije kroz čitavo desetjeće čistog „lova u mutnom“[†] koje su zamaskirali takvim besmislenim izrazima kao „promjena iz takozvanog

‘planskog gospodarstva’ na ‘tržišno gospodarstvo’“.

Za gotovo sve države i narode ovog planeta posljedica te promjene može se sad prilično točno opisati kao zlo po svojim učincima, ako ne, u svakom slučaju, izazvano točno u skladu s posebnom nakanom te zemlje. Kakvagod bila nakana pokrovitelja ove grabežljive ludosti predlažući time poboljšati neko gospodarstvo opljačkavši ga kroz jedno desetjeće do kosti, kao što su to učini 1989. g. Europski istočno od francuske granice s Njemačkom, ishod je bio, od slučaja do slučaja, takav da je sam učinak bio monstruozno zlonamjeran, ne samo za nacije u ciljanim planovima Thatcherice, Mitteranda i Georgea H.W. Busha već i po čistom učinku na cjelokupan svijet.

U tom smislu možemo i moramo obraditi postojeće uzroke nastojanja svake nacije kao studiju primjene loših gospodarsko političkih mjera.

Primjene uistinu zlih, sadašnjih političko ekonomskih mjera Britanske monarhije i njenih sljedbenika u SADu danas, moraju se proučiti u smislu njihove podudarnosti s namjeravanim, demografskim učinkom, poželjnim u pro-genocidnoj praksi Britanskog carstva i njegovih prešutno izdajničkih američkih suučesnika s „Wall Street“-a danas.

Nužno gledište

Pišući ovdje ovako kao što to činim, u svojoj funkciji čovjeka koji se opetovano dokazao, u smislu eksperimentalnog dokaza, da sam bio, kroz više desetjeća, vodeći ekonomsko/gospodarski prognozer na polju stvarne znanosti fizičke ekonomije danas, ja ustrajno zahtjevam da moramo gledati gospodarske krize planeta danas kao da su uglavnom proizašle iz spleta tih dvaju razmatranja sadašnjeg oblikovanja politike. Imenujte ovo loše oblikovanje politike kao djelatnosti poduzete u korist „hotimično zle fizičko ekonomiske nekompetentnosti“. Na primjer, ove razne vrste umjetno proizvedenih vjerovanja, koja poklonik želi i poduzima smatrajući ih užitkom i ciljem užitka u vjerovanju, često uz nesmotreno zanemarenje posljedica. Monetarizam, kao onaj moralno vrlo zamršenog Johna Maynarda Keynesa, spada u takvu kategoriju.

[†] engl. ‘carpetbagging’ – vidi opis na kraju

Povijesti sadašnje svjetske krize mora se nadjenuti datum jutra 13. travnja 1945.g., jutro nakon što je Predsjednik Franklin Roosevelt preminuo, kad su Američki sustav političke ekonomije uteviljitelja Sjedinjenih Država zamijenili imperialističkom dogmom istog Johna Maynarda Keynesa kojeg je Predsjednik Franklin Roosevelt porazio na slavnoj Bretton Woodskoj konferenciji 1944.g.

Da bi se shvatila sadašnja kriza svjetske propasti sada u tijeku, razmotrite neke tipične znane korijene monetarizma. U tu svrhu počnimo s dnevnom Sumerijom.

Gospodarstvo od Sumerije nadalje

Kao što slabljenje i pad drevne kulture Sumerije oslikava, i mnogi drugi usporedivi slučajevi, gospodarstva mogu izgledati da su još donekle prosperitetna, dok su njihove postojeće političko ekonomске mjere, kao sumerijske u svojim ranim fazama, već pokrenule takvo dugoročno opadanje glede kapitalnih čimbenika kao starenje osnovne gospodarske infrastrukture, ili pomak na niže u odsudnim odlikama proizvodnje, kao što je promjena od neovisnih seljaka na plaćene najamnike, ili ustvari na radnu snagu robova, što je bio slučaj u Sumeriji i drugim prilikama takozvanih „hidrauličkih kultura“. Takvo je u drugačijem slučaju bilo opadanje velikog, gospodarski pro-genocidnog vala uništenja nekad veličanstvenog Bagdadskog kalifata Haruna al-Rašida i njegovih neposrednih preteča, pod zlim, uvezenim vladama kasnije. Ili, s druge strane, pad civilizacije danas može jednostavno započeti kao usmjerenje prema načinu „nultog tehnološkog rasta“, kojeg predstavlja model „nultog tehnološkog rasta“ opisan u Eshilovom **Okovanom Prometeju:** potiskivanje, ili čak jednostavni nemar prema odsudnoj važnosti koju se mora dodijeliti *općem znanstvenom i tehničkom napretku, glede univerzalne fizičke zakonitosti, o čemu nastavak postojanja svakog gospodarstva konačno i absolutno ovisi.*

Program genocida koji je posljedica koja nastaje pod utjecajem nekih nazadno usmjerenih ljudskih kultura, već označava tu kulturu moralno nesposobnom održati svoje postojanje u duljem vremenskom roku. Kad genocid prouzročen antipatijom prema kvalitetnom znanstvenom napretku u globalnim razmjerima, postane prvenstvena, svjesna nakana izražena u primjeni u životu, ti

moralni uvjeti spadaju među najgore zločine protiv čovječnosti, zločin koji vapi za zabranom ovakve izopačene kulture koja štiti takve kriminalne naklonosti kao većinu onog što se krije pod „zaštitom okoliša“ danas.²

Da bismo sveli proučavanje dubljeg značenja takve iskvarene politike na moderno doba, razmotrite širenje utjecaja grozno zlih poklonika Bertranda Russella kao što je moralno izopačena primjena „kibernetike“ koju je skuhao profesor Norbert Wiener, ili perverzna „teorija ekonomskih igara“ Johna von Neumanna i Oskara Morgensterna. Takvi primjeri pružaju nam najrelevantniji primjer takvih djelotvorno razornih sustava moralne degeneracije, čiji su tipičan primjer danas „financijski derivati“. Ta pseudo-znanstvena gospoda i njihova politika bili su, svojim utjecajem, glavni uzrok širenja kulta „nultog gospodarskog rasta“ koji je sa svoje strane glavni krivac širenja bijede diljem većine planeta u razdoblju nakon 12. travnja 1945., smrti Prdsjednika Franklina Rooseveltta.

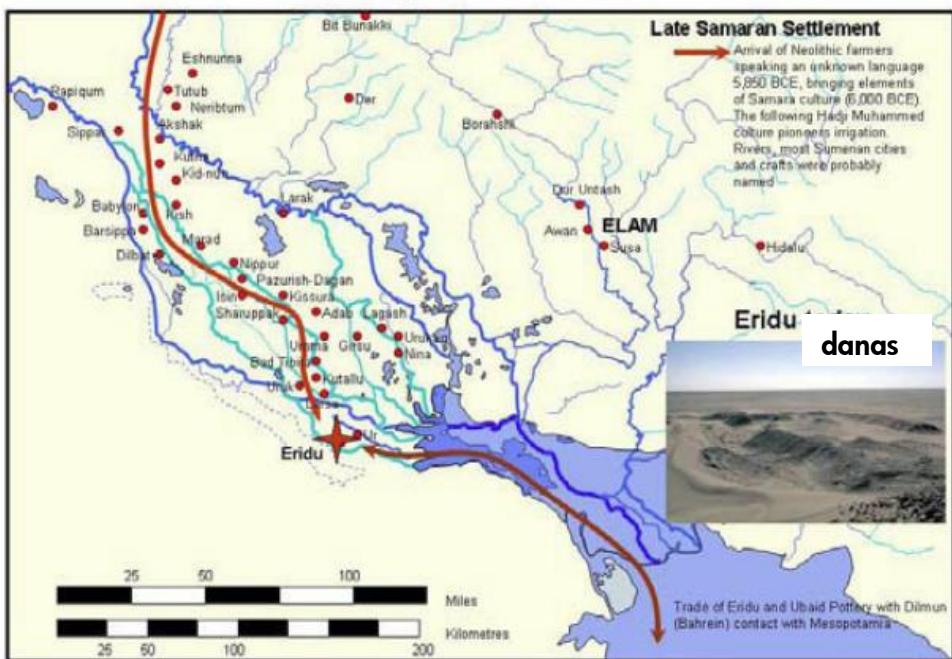
Slijedi moj sažetak znanstvenog gledišta ove građe:

Svim velikim nedavnim poboljšanjima čovjekovog znanja o zakonitostima fizikalne znanosti ljudske ekonomije možemo naći korijene, uglavnom, u snažnom učinku otkrića dvaju najvećih znanstvenih umova 20. stoljeća, sljedbenika znanstvenog revolucionara 19. stoljeća, Bernharda Riemanna: Albert Einstein i akademik V.I. Vernadski. Upravo rad Vernadskog, koji daje protuentropijski način fizičko-znanstvene definicije posebnih domena litofere, biosfere i noosfere, pruža nam danas najizravniji pristup razumijevanju fizičkih zakonitosti na kojima počivaju dugoročni, fizički i moralni uspjesi i neuspjesi čovječanstva u političkoj ekonomiji.

² Uzmite slučaj rimskog, imperialnog, masovnog umorstva kršćana u Rimskom carstvu. Nakon što se uzme u obzir slijed nekoliko važnih rimskih careva i sličnih autoriteta, to masovno umorstvo bila je politika, sustav ropstva ugrađen u rimsku imperijalnu kulturu. Baš sama rimska imperialna kultura bila je zločinačka u tom slučaju, upravo kao i uvođenje ropstva u SADU koje je uvela Britanska monarhija, prenijevši svoju franšizu na ulov robova na svoje zaštićene marionete, Španjolsku monarhiju 19. stoljeća.

SUMER, AKKAD AND ELAM

*Sumerija,
Akadija i Elam*

Ljudi su jedina živuća vrsta koja nije ograničena relativno utvrđenom gornjom granicom rasta i preživljavanja svoje vrste među drugim vrstama. Tu različitost arheolozi smještaju, eksperimentalno, u različitost čovjeka od čovjekolikih majmuna, kao što to pokazuju ognjišta koje su drevni ljudi koristili; nijedna životinja ne koristi vatru kao bitno, svojevoljno primjenjeno oruđe trajnog postojanja i razvoja svoje vrste. U modernoj fizikalnoj znanosti, nakon 1970.-ih, kompetentni znanstvenici počeli su primjenjivati izraz „gustoća protoka energije“ da bi označili rastuću koncentraciju, kako to zovemo, „energije topline“ po četvornom centimetru presjeka toka, kao izraz ljudskog napretka u kvalitativnom stupnju koncentracije sile.

Mogli bismo stoga reći, da je civilizirano čovječanstvo „prometejsko“ čiji je neprijatelj, još uvijek danas, tiranin oligarh kojeg karakterizira oligarhijska slika „pro-nultog tehnološkog rasta“, slika olimpskog Zeusa čiji je odraz u stvarnom životu princ Philip zaklade *World Wildlife*, danas.

Čovjek nositelj vatre!

Svaki posjetitelj iz dalekog planetarnog sustava, ili zvježđa, tražeći oblik intelligentnog života nalik na čovječji, tražio bi mesta gdje se ljudi i žene okupljaju ili su se okupljali oko ognjišta. Dok je stvaralaštvo prirodno,

univerzalno stanje svemira svugdje, jedino čovječanstvo upotrebljava stvaralaštvo kao stvar dragovoljno odabranog načina svojstvenog djelovanja naše vrste. Pa onda, kad prebiremo među onim što izgleda da su praljudi, naši preci, ili rođaci čovječanstva, usmjerimo pozornost na ona živa bića, ili njihove fosilne ostatke, koji su u sprezi s kulturnom odlikom ondašnjih ognjišta, ili sadašnjih fizijskih nuklearki.

Točno je prepostaviti da svako stvorenje koje ne upotrebljava moć neke vrste vatre kao bitan preduvjet osiguranog postojanja svoje vlastite vrste, nije ni ljudsko niti nalik na ljudsko po odlikama svog usvojenog ponašanja. Takvo je zlo, koje je veliki Eshil opisao kao zvјersku narav olimpskog Zeusa.

Bez takvih uzastopnih pomaka naviše, kao što je atomska fizijska energija jučer, ili termonuklearna fizijska energija sutra, čovjek je primoran pljačkati upravo one resurse o kojima ovisi ljudsko postojanja na našem planetu. Ako potisnemo pomake na takve više oblike „gustoće protoka energije“ u načinima generiranja i uporabe energije, čovječanstvo će biti osuđeno živjeti u sustavu kultova masovnih umorstava zvјerski maloumnih, kao što imamo razloga bojati se takvim ishodima zbog utjecajnih takozvanih „zelenih“ ideologija današnjice.

Civilizacija Sumerije protezala se 3,000 god. sve do pojave Babilona početkom 2. milenija pr. Kr. „Hidraulička kultura, njeni gradovi koristili su kroz čitavu godinu intenzivnu poljoprivredu; no pomak na zapuštanje održavanja infrastrukture i pomak sa neovisnog seljaštva na ropsku snagu, dovelo je do njenog pada i propasti. Sličan se proces odvija danas širom svijeta.

Kao drevni heroj Prometej, koji je ukrao bogovima vatu i dao je čovjeku, moderna čovjekova uporaba „vatre“ predstavlja vrstu „pomaka na više“, kao s nuklearne fisije na fuziju, odlika ljudskog roda. Na slici: nuklearka u Callaway Country, Missouri

NRC

Uloga vatre u svim uspješnim oblicima ljudske, ili slične kulture, označuje načelnu različitost moralnih od u biti pokvarenih oblika društva. Nije samo sama vatra krasna, već oblici uporabe vatre koji povećavaju ljudsku moć postojanja u svemiru, ne samo na našem vlastitom planetu nego, u budućem življenju nekih drugih planeta u našem zviježđu. Svaka kompetentna nastava i primjena ekonomije u svim društвima mora sad zadovoljiti tu normu stvaralčke nakane.

Uloga nositelja vatre

Ovakva kompetentna moderna viđenja znanosti fizičke ekonomije uviđaju da napredak „donositelja vatre“, čovječanstva, ovisi o iscrpljenju onih koncentracija mineralnih sirovina koje predstavljaju nakupine uginulih tijela nekoć živućih biljki i životinja. Stoga, da bi se povećala, ili tek obranila potencijalna, relativna gustoća napućenosti našeg ljudskog roda, moramo kročiti duž povijesnog pravca nadomještanja relativnog gubitka najbogatijih rudnih nalazišta preostalih od živućih procesa, povećanjem onog što smo izrazili kao „gustoća protoka energije“, odlike energije koje društvo upotrebljava, po glavi i po četvornom kilometru zemljista. Na taj način, kročimo naviše, sa sagorijevanja smeća na

područje iznad obične kemije, na područje tehnike nuklearne fisije i termonuklearne fuzije, usmjeravajući pogled naprijed na bolji uvid i još veći red energije kojeg zovemo reakcija „materije/antimaterije“.

Prema tome najizopačenija razdoblja kulture znanog ljudskog postojanja bila su ona u skladu s doktrinom koju je Eshilova basna dodijelila olimpskom Zeusu, kao što je fanatično nekompetentna dogma takozvanog „pokreta očuvanja okoliša“ danas.

Truman: da li je to bila izdaja?

Kao posljedica promjena smjera globalnog oblikovanja politike do koje je došlo, uglavnom, kad je Predsjednik Harry Truman podvrgnuo Sjedinjene Države i druge nacije novo-kolonijalnim, implicitno „pro-maltuzijanskim“ političkim mjerama u sprezi s Winstonom Churchillom, John Maynard Keynesom i Bertrand Russellom, porast svjetskog pučanstva na razinu oko 6.7 milijardi ljudi, napredovao je pod kobnim, nametnutim uvjetima napuštanja znanstvenog razvoja preduvjeta za produljenje ljudske životne dobi, kojeg su zagovornici britanske imperijalne politike danas, kao što je *World Wildlife zaklada* britanskog princa Philipa, tad zahtijevali, te [uvjetima] ubrzanog smanjivanja

National Archives

Winston Churchillov suučesnik Harry Truman ukinuo je Franklin Rooseveltovu politiku gospodarske obnove u korist monetarizma FDROvog protivnika, Johna Meynarda Keynesa, pa je to bio početak klizanja niz skliske padine do današnje gospodarske katastrofe.

svjetskog stanovništva na razinu od oko 2 milijarde ljudi, i to sad, i naglo. Pod uplivom takvih izopačenih, no u zadnje vrijeme rastućih, čak gorih-od-hitlerovskih, novo-maltuzijanskih upliva kao onog princa Philipa danas, potencijalna relativna gustoća napućenosti planeta koja odgovara dostoјnom standardu ljudskog postojanja namjerno je potisnuta ispod razine potencijala potrebnog za životni standard dostojan čovjeka. Upravo taj zločin istomišljenika princa Philipa mora se iskorijeniti a ne ljudski napredak.

Ovo opadanje bilo je u cijelosti posljedica potiskivanja znanstveno-tehničkog napretka, potpomognuto uvelike širenjem pseudo-znanosti Bertranda Russella i njegovih poklonika kao Norbert Wiener i John von Neumann, no također i time što je Britanska monarhija namamila SAD u neprekidan obrazac samo-uništavajućeg, bespotrebnog ratovanja, kao što su laži Premijera Tonyja Blaira nasamarile vladu SADA u dugotrajni rat u Iraku, i repliku toga koju je Britanija predložila, njen sadašnji, idiotski prijedlog dugog rata u Afganistanu koji ima izgled uništiti naciju Pakistana, pa zatim Indije.

Ta novo-maltuzijanska politika masovno ubilačkih mjera, kao ona u sprezi ne samo s

princem Philipom već i bivšim Premijerom U.K.-a Tonyjem Blairim, osebujni su izrazi specifično oligarhijskih moralnih bolesti, koje imaju specifičnu nakanu uporabiti popularnu indoktrinaciju s oblicima blesavosti, kao takozvana „borba za očuvanje okoliša“, u svrhu stvaranja carstva nad planetom s drastično smanjenim pučanstvom i namjeravani dolazak, prototonske buduće vječnosti.

Takav pokret gospodarskog i moralnog propadanja pokrenut je u SADu, kao što sam ranije gore rekao, 13. travnja 1945., kad je ortak britanskog Winstona Churchilla, Predsjednik Harry S. Truman, naglo preokrenuo politiku obnove Predsjednika Franklina D. Roosevelta, i prihvatio umjesto toga, u travnju 1945., monetarističku politiku Rooseveltovog protivnika u

Bretton Woodsu, Johna Maynarda Keyesa, specifično suprotnu američkoj ustavnoj kreditnoj politici Roosevelta.

Napori preokreta Keynesove pogreške, to jest usmjerenje napora kojeg su započeli njemački znanstvenici radeći na nastavljanju programa spuštanja na Mjesec/Mars u SADu, kako je to snažno poticao Predsjednik John F. Kennedy u protivnosti s Wall Street-ovim šefovima čelika, bili su i sami preokrenuti, ustvari vraćanjem na rastuće divljaštvo do kojeg je došlo kao posljedica umorstva Predsjednika Kennedyja.

Naknadno pokretanje dugotrajnog, beskorisnog američkog rata u Indokini u razdoblju od 1964.-1975. započelo je tok dugoročnog sadašnjeg, neto smanjenja odsudnih kapitalnih čimbenika gospodarstva SADA koji su postali razvidni već 1966.-68. Taj brodolom američkog gospodarstva postao je sustavan pod Predsjednikom Richardom Nixonom, no program upropaštavanja kojeg je započela David Rockefellerova Trilateralna komisija pod njegovim štićenikom Predsjednikom Jimmy Carterom bio je mnogo gor: [taj program] je ustvari razorio strukturu američke fizičke ekonomije.

Deset godina kasnije politika koju je pokrenuo Alan Greenspan, predsjednik Savezne pričuve odvela je uništavanje američkog i svjetskog gospodarstva u sadašnji stupanj upropaštenja koje je sad daleko iznad svih ranijih zamišljaja građanstva SADa općenito.

Dugoročni obrasci kao ovi, bili su tipičan primjer višegeneracijskih procesa moralnog truljenja intelektualnih procesa u oblikovanju gospodarske politike nacija i cjelokupne civilizacije, oblik truljenja koji je trebao postati raspoznatljiv svim stručnim osobama koje se bave razumno kompetentnim proučavanjima važnih, znanih odlika intelektualno-kultурне povijesti čovječanstva.

Stoga, uvjeti svjetskog gospodarstva u vremenu od 1968.-2009., a najzapaženije, Njemačke, Rusije i drugih britansko imperijalističkih najciljanijih žrtava u vrijeme od 1989.-2009., obuhvaćali su stanje dekadencije u sprezi s uvjetima fizičko-ekonomskog (pro)padanja stope rasta fizičke produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru, sklonost koja je već bila nametnuta poslijeratnom svijetu nakon 2. svjetskog rata, kao usmjerenje udruženih protu-Rooseveltovskih inicijativa i planova Winstona Churchilla, novookrunjenog američkog Predsjednika Harryja S. Trumana i monetarističko-imperijalističkih spletki Johna Maynarda Keynesa, i to nakon 13. travnja 1945.g.

Ta promjena u načelu udaljila se od nacrta Predsjednika Franklina Roosevelta iz 1944.g. za poslijeratni, globalni kreditni sustav, jedini istinski Bretton Woodski sustav, kojeg je Predsjednik Roosevelt zasnovao na ugrađenom sustavnom načelu Američkog Saveznog ustava, u potpunoj suprotnosti urođeno imperijalističkom, monetarističkom sustavu Johna Maynarda Keynesa, protivnika Predsjednika Roosevelta na konferenciji u Bretton Woodsu. Usvajanje, dakle, Keynesa od Trumanove administracije bilo je aktualna izvorna točka dogog vala propadanja planeta, koji je sad preplavio sve kontinente našeg planeta danas.

Ne smije se previdjeti da je bilo proglašeno ustvari stanje rata protiv Sovjetskog Saveza, u obliku promjene politike kao posljedica *de facto* Churchill-Trumanovog saveza počevši od 13. travnja 1945. i proglaša Bertranda

Russella u rujnu 1946., o javno priznatoj nakani Russellovih suučesnika pokretanja „preventivnih“ atomskih napada protiv Sovjetskog Saveza, u svrhu uspostave „svjetske vlade“. To je cilj nove „Kule babilonske“ bivšeg Premijera Tonyja Blaira, cilj ostvarenja globalne „Kule babilonske“ i politike s hitlerovskim genocidnim odjekom u „reformama zdravstvene skrbi“, što je bio motiv bivšeg britanskog Premijera Tonyja Blaira i prema zadnjim izvješćima, marionete, Predsjednika Baracka Obame,

Te činjenice glede politike Britanskog carstva nisu samo istinite već i relevantne danas kao što su bile u vrijeme kad su ih Churchill i Russell javno obznanili.

Jedino uklanjanje vladavine monetarnih sustava nad našim planetom, sustava koje možemo slijediti unatrag na zlonamjerne doktrine britanskih imperijalista kao što su marionete lorda Shelburna, Adam Smith i Jeremy Bentham, daje donekle nade u oslobođanje cjelokupnog planeta sada od postojećeg jakog nasrta, planetarnog odjeka „novog mračnog vijeka“ pokrenutog značajnim monetarističkim političkim mjerama Venecije pred kraj 14. stoljeća u Europi, istim mletačkim monetarističkim mjerama koje predstavljaju korijen sadašnje krize diljem čitavog planeta.

Da bismo pacijenta, u takvim slučajevima, izliječili nužno je liječiti zarazu, ne samo novije simptome. Prema tome, u povijesti naroda i nacija obično je nužno baciti pogled više desetljeća unatrag, prije vremena kad je gospodarsko opadanje došlo na vidjelo da bi se otkrili izvori ranijih usmjerenja koji su pokrenuli ono što su kasnije postali vidljiviji problemi. Često, već oboljeli pacijent pretpostavlja za sebe da je zdrav sve dok bol ne postane alarmantna.

U povijesti, gotovo je ubičajeno da je prosta pohlepa, izražena u pljački i samo-okradanju bivšeg Sovjetskog Saveza, koje je napredovalo već tijekom 1980.-ih, kao izraz pro-britanske monetarističke politike pljačkanja, doveo do onog što je postalo sustavna ovisnost o samozadanoj nacionalnoj katastrofi kao usporedan obrazac uništenja SADa, koje je također već bilo u tijeku istog desetljeća.

Postojeća svjetska kriza

Unatoč očiglednim činjenicama vrste na koje sam upravo ukazao, navika je bila, naročito u zadnje vrijeme, uzimati probleme važne vrste kao što je to činio nedvojbeni prevarant René Descartes i drugi, kao stvari gdje se svaku od njih treba razmatrati u relativnoj izolaciji, odnosno u krajnosti čak zanemariti dinamiku koja obuhvaća sve okolnosti u kojima se odabir gradiva diskusije ustvari nalazi.

Ovaj perverzni način pokušaja procjene problema unutar Rusije danas, gledan izvan Rusije, ili iznutra, mora se prepoznati, klinički govoreći, kao da se radi o liječenju prignjećenja određenog ljudskog organa, kao naprimjer noge, koje se dogodilo tijekom sudara na autocesti, kao da je to problem nastao zato jer je takva sklonost odlika povrijedene noge putnika koji se vozio na zadnjem sjedalu smrskanog automobila za vrijeme te nesreće. To se može s pravom opisati kao „metoda statističkih čimbenika“. Moderne akademske rasprave pokazuju tako sklonost biti izrazom opsjednutosti često mutnim, izdvojenim čimbenicima.

Nekompetentnost mnogih rasprava s kojima sam se suočio, ili unutar, ili izvan Rusije danas, imale su takvu odliku, koja u svojim korijenima ima istu odliku, tipičnu prevladavajućim naklonostima kod oblikovanja politike većine gotovo svih nacija kroz više od 60 godina nakon smrti američkog Predsjednika Franklina D. Roosevelta.³

Kao primjer dubljeg kulturološkog motiva iza takvih spletki, usmjeravao sam pozornost ovdje na značajan klinički slučaj pokvareno nekompetentnog Renéa Descartesa, na čije je prevarantsko predstavljanje u građi

³ Mora se istaknuti da nikad nije postojao opravdani motiv nakon Franklina Roosevelta za američko usvajanje plana Winstona Churhilla za atomski rat protiv Sovjetskog Saveza, koji je Britansko carstvo već bilo pokrenulo, u vrijeme Predsjednika Harryja S. Trumana prije nego što je Predsjednik Franklin Roosevelt bio u svom grobu. U rujnu 1946. Bertrand Russell je javno objavio spremnost „preventivnog nuklearnog napada“ na Sovjetski Savez, napad kojeg je Russell uporno tražio kao nužan korak prema obliku „svjetske vlade“, kojeg je Britanija naturila beskičmenjačkoj zapadnoj i srednjoj Europi u vidu Europske Unije, gotovo odmah čim je pad Sovjetskog Saveza izgledao osiguran.

fizikalne znanosti, uspješno ukazao Gottfried Leibniz u desetljeću 1690.-ih, što važi čak još do današnjeg dana.

Tipičan primjer Descartesove sistematske, više od nekompetentnosti u fizikalnoj znanosti, njegovo je odbacivanje uloge dinamičkih svojstava procesa za koje se mora smatrati da obuhvaćaju djelovanja [tog procesa] u fizičkom prostorvremenu. Tvrđnje glede Isaaca Newtona koji nije imao nijedno kompetentno originalno otkriće u znanosti, bile su plod nastojanja samopriznatog kartezijanskog zagovornika, opata Antonija S. Contija, stvoriti sintetskog Descartesa kojeg bi usvojili, uz pomoć Contijevog lakeja-puzavca Voltairea, kao službenu osnovicu britanskih pretenzija u času čim je Conti primio vijest o smrti Leibniza.

Tu osebujnu pojavu masovnog ponašanja opisao je na pohvalno jasan i temeljit način veliki moderni engleski pjesnik Percy Bysshe Shelley u svom djelu *U obranu pjesništva*. Shelley daje kratki pregled u završnom odlomku tog djela koji se mora shvatiti također kao i obrazloženje tog Leibnizovog načela dinamike, koji upravlja načinom kojim se upravlja i masama ljudi u društvu, odlikom univerzalizirajućih zakonitosti i načela kojih su oni, kao pojedinci, samo rijetko svjesni.

Veći dio mase pučanstva društva ne vodi se onim što su odabrali vjerovati, već višim utjecajem, načelnim utjecajem kojeg je Leibniz nazvao *dinamika*, no on je samo obnovio i ponovio drevne grčke Klasičare kao Arhitu i Platona. Kao što Shelleyjeva relevantna tvrdnja u njegovoj *Obrani pjesništva* to razvidno postavlja, upravo nagla promjena iz jednog dinamičkog načela na drugo oblikuje velike promjene svjetonazora, koji označava revolucionarne pokrete, u znanosti i politici, kao što to Shelley u svojoj *Obrani pjesništva* naznačuje.

U takvim prilikama, upravo je promjena čudi prema vjerovanju umjesto prema promijeni samog uobičajenog vjerovanja, odlučujuća kao što će to biti slučaj, kojem smo već bili svjedoci, a koji nadolazi među većinom američkog pučanstva od ljeta 2009. Tipični primjeri takvih slučajeva kao onih koje je Rosa Luxemburg opisala kao fenomen „spontanog masovnog štrajka“, relativno

Nekompetentnost René Descartesa (lijevo) u fizičkoj znanosti, kao što je to Gottfried Leibniz (desno) naznačio, ima svoj tipičan primjer u njegovom odbacivanju dinamičkih svojstava procesa za koje se mora smatrati da obuhvaćaju djelovanja [tog procesa] u fizičkom prostorvremenu.

nagli, spontani razvoj događaja kao Američka revolucija, izbijanje [revolta] u jesen 1989. u Saksoniji, i nedavno izbijanje rasprostranjenog fenomena „masovnog štrajka“ u SADu prošlog kolovoza.

Tako dakle, kao što su Friedrich Schiller i Percy Bysshe Shelley istaknuli, veliki pjesnici i slični umjetnički umovi iznimno stvaralačkih mislioca pripremaju um naroda za njegovu naizgled zaraznu asimilaciju stvaranja novog svjetonazora kojim će oblikovati svoju dispoziciju za akciju.

No na najveću nesreću, još uvijek ima zakletih kartezijanaca u školskim razredima i sličnim mjestima u svijetu danas. Da bi se, dakle, obradili karakteristični razvoji događaja unutar sustava bivšeg Sovjetskog Saveza, ili Rusije danas, samo nestručnjak bi propustio istaknuti uvjete pod kojima se naznačeni obrazac ponašanja globalno odvijao tijekom procesa diljem svijeta.

Svaka i sve danas postojeće kulture utjelovljuju ugrađenu povijest koja je manje stvar pojedinačnih sklopova vjerovanja nego činjenice da dinamičko načelo, kao što je Gottfried Leibniz predstavio pojam dinamike u svom važnom radu iz 1690.-ih i kasnije, obuhvaća svaki sklop vjerovanja; posebno načelo dinamike, koje je djelotvornije, kvalitativno, od svakog pojedinačnog sklopa vjerovanja u oblikovanju pravca promjene

unutar te kulture u svakom važnom vremenskom razdoblju.

Bitna činjenica glede Rusije danas je svijet kojeg nastanjuje, ali isto tako, sa svoje strane, svijet kojeg nastanjuje globalni utjecaj, dinamički i zarazno, u smislu dinamike koju zaključni odlomak Shellyeve *Obrane pjesništva* sažeto opisuje.

Jedinstveni američki model

Uzmite najrelevantniju ilustraciju, slučaj prevladavajućeg ut-

jecaja na svu modernu svjetsku povijest nakon podjele u svjetskoj englesko govornoj kulturi, koja je izbila u 17. stoljeću u Novoj Engleskoj prije nego što je tu koloniju smrskalo djelovanje Jamesa II Engleske i Williama od Orangea. Povijest europske kulture od tog vremena oblikovala je promjenljiva privlačnost ili prema priklanjanju udruživanja s SADom i njihovim ciljem i modelom, ili prema više manje protu-američkim sklonostima.

U vlastitim autobiografskim razmišljanjima, štovani Jawaharlal Nehru, s pravom se pitao, da li sposobnost koju je pokazala Britanska Istočno indijska tvrtka, u svom podjarmljivanju kulture Indije, nije odražavala nešto relativno superiornije po svojoj moći, raspoloživo unutar britanskog izražaja moderne europske kulture. Na određeni način, pandit Nehru naletio je na ključ stanovite prednosti urođene rastu moderne europske civilizacije u 16. stoljeću, ustvari iz ranijeg uskrsnuća Europe 15. stoljeća, u veličanstvenoj Renesansi iz prethodnog novog mračnog doba, kojem su vođe bili ličnosti gdje su najbolji primjer bili veliki Nikola Kuzanski i sljedbenici Kuzinog utjecaja, pokretači moderne europske—na znanosti zasnovane—civilizacije.

Ta europska prednost na koju je Nehru ukazivao u svojim razmišljanjima, nije ustvari imala posebno britanski izvor, već radije stvaralačku strast u Klasičnoj umjetnosti i

Indijski vođa borbe za nezavisnost, Jawaharlal Nehru razmišljao je da li možda postoji nešto urođeno superiornije u europskoj kulturi, što je omogućilo Britanskom carstvu da podjarmi Indiju. Naprotiv, LaRouche piše, nije britanska kultura, „već radije stvaralačka strast u [europskoj] Klasičnoj umjetnosti i fizikalnoj znanosti ...“ Ustvari, Zapadna civilizacija duguje velik dio mnogo ranijoj Vedskoj kulturi Indijskog subkontinenta.

fizikalnoj znanosti, čiji je tipičan primjer postao Gottfried Leibniz, zajedno sa svojim velikim nasljednicima u znanosti i Klasičnoj kulturi kao što su veliki sljedbenici Bernharda Riemanna, Albert Einstein i akademik V.I. Vernadski. To ne znači neko posredno nijekanje indijske kulture, već radije postavlja izazov indijskim vodećim najboljim misliocima da unaprijede vlastiti uvid u korijene indijskog viđenja glede vlastite budućnosti, pa da to raspoznaju kroz prizmu vjerodostojnih europskih kulturnih dostignuća kao sredstvo koje trebaju uporabiti da bi osigurali vlastitu neovisnost Indije.

Protivno britanskim usmjerenjima pokrenutim pod izopačenim kraljem Henryjem VIII, osnivanje namjernih preko-atlantskih europskih naseobina u obim Amerikama, bilo je izraz sklopa reformi koje je promicala politika kardinala Nikole Kuzanskog u 15. stoljeću, politika koju su Kuzini suradnici objavili pomoru Kristoforu Kolumbu, a on je, tako savjetovan od preživjelih Kuzinih suradnika, započeo radovima kojima bi draguljima

europske kulture osigurao sigurno skrovište u budućim vremenima u obim Amerikama.

Međutim, utjecaj habsburške dinastije i slični utjecaji u razdoblju od 1492.-1648.g spriječili su potpun uspjeh napora kolonizacije Južne i Sjeverna Amerike po namjeri Kolumbovog pothvata. Prvi uspjeh prema namjeravanom cilju Nikole Kuzanskog, došao je u naknadnom slijedu Mayflowerovskih naseobina i Massachusetts Bay kolonije kroz razdoblje uspjeha od 1620.-1687.g. Nastavak tog uspjeha u Massachusettsu bio je privremeno upropošten, barem u značajnoj mjeri, nizom intervencija engleskih Jamesa II i Williama od Orangea u zadnjim godinama tog stoljeća. No, Cotton Mather posebno, bio je pokrovitelj pokreta Benjamina Franklina prema Pennsylvaniji, davši mu i ključnu ulogu u oblikovanju jedinstvene ustavne odlike mlade Američke republike.

Aktualno osnivanje Sjedinjenih Država kao savezne republike s ustavom koji još uvijek ostaje globalno jedinstven, izbilo je kao odgovor tiraniji upravo ustanovljenoj od privatnog imperijalizma, onog Britanske Istočno indijske tvrtke, Pariškim mirom u veljači 1763. Poslije tog vremena kad je došlo do ustanovljenja Britanske Istočno indijske tvrtke kao carstva, sa zaključenjem „Sedmogodišnjeg rata“, reakcije protiv modela-predesedana tih istih britansko strateških imperijalnih podjela kontinentalne Europe, sve do danas, odredilo je naklonjenost u Europi prema davanju podrške modelu Američke republike nasuprot Britanskom carstvu, kao dinamiku 18. stoljeća, koju oponašaju, opetovano i s vremena na vrijeme kao prevladavajuću odliku smjera u globalnim poslovima čitavog svijeta. Sva velika dostignuća globalno rasprostranjene, moderne europske civilizacije podudarala su se sa savezima kontinentalne Europe vrste kao što je *Liga oružane neutralnosti* sa zajedničkim ciljem s domoljubima američke republike protiv grabežljivog Britanskog carstva lorda Shelburnea i njegovih nasljednika.⁴

⁴ Nemojte pretpostaviti da je Napoleon Bonaparte bio djeilotvoran neprijatelj britanskog imperijalizma. Napoleon nije bio Lazare Carnot, već radije, nasamareni lakovjernik Britanskog carstva, koji je opetovano pokreao „nove Sedmogodišnje ratove“ pomoću kojih je Britansko carstvo učvrstilo svoj jaram nad Europom na Kongresu u Beču.

Jedinstvenost Američkog modela izražavala je uloga utemeljitelja Cottona Mathera (desno), mentora Benjamina Franklina, čija je ključna uloga u razvoju europske znanosti, postala „odsudan čimbenik oblikovanja jedinstvene ustavne odlike mlađe Američke republike“.

Critique constitutional character of the young American republic.

Library of Congress

No, Britansko carstvo nije nikad u biti bilo kolonijalno carstvo; ono u biti ostaje, još i danas, kao što je bilo u vrijeme tiranije lorda Shelburnea, carstvo privatne financijske tvrtke, monetaristički sustav koji je kontrolirao većinu inače takozvanih nacija putem njihovog zajedničkog podvrgavanja nadnacionalnom obliku monetarističkog sustava, koji slučajno ima svoj poslovni stožer, još i sada, nakon okrunjenja kraljice Victorije kao Carice, u Threadneedle ulici i Buckinghamskoj palači, no čija u biti sotonska duša stanuje u istim Mlecima gdje je europski imperijalizam stanovao kroz više od tisuću prošlih godina do danas.

Naprimjer, razvoj Francuske revolucije putem nametnutih ludorija krivo zavedenog Louisa XVI, njegove žene Marie Antoinette, i njenog brata habsburškog cara Josepha II, imao je za ishod učvršćenje velikog smrtnog protivnika američke republike, vladavine Britanskog carstva nad velikim dijelom

povijesti cijele Europe nakon toga, u ozloglašenom Kongresu u Beču.⁵

Nakon tih događaja, „Stara Europa je obično bila pod hegemonijskom ulogom, grubo rečeno, Britanskog carstva. Ako izuzmemo vodeću ulogu SADA pod Predsjednikom Franklinom Rooseveltom, i uzmememo potpuno u obzir marionete Britanske Istočno indijske tvrtke u Bostonu i Manhattanu, sve do današnjeg dana, napori republike SADA bili su obraniti se od preuzimanja od strane mletačkih monetarističkih interesa koje obično predstavlja ovo Britansko carstvo, koje je bilo jedino istinsko carstvo u modernom svijetu svih tih stoljeća pa do danas.

Treba znati, nije to nikad bilo carstvo samog Ujedinjenog Kraljevstva. Ujedinjeno Kraljevstvo bilo je ustvari kolonija monetarističkog sustava carstva za koje britanski monarh vrši ironičnu dvostruku funkciju. Takozvano Britansko carstvo je donekle preinačeni izražaj one mletačke monetarističke tradicije čiji je politički pravac usmjeren sukladno anglo-holandskim liberalnim oblikom monetarističkog imperijalizma, globalnim oblikom monetarizma koji caruje iz unutarnje Europe od vremena sklopa suparničkih pomorsko-monetaryističkih interesa iz Peloponeskih ratova, rivalstva atenskih, korintskih i sirakuških frakcija.

⁵ Napoleon nije bio britanski agent već radije reagens, kao mnoge budalaste osobe, poput glupih nećaka Edwarda Alberta Wilhelma II i Nikole II, ili razni terorizirani, ili jednostavno nasamareni američki predsjednici nakon umorenog Predsjednika Kennedyja, kao Lyndon Johnson, Richard Nixon, Jimmy Carter, Ronald Reagan, i George H.W. Bush.

Ništa možda ne ukazuje bolje na ovo što sam upravo rekao o stvarnoj prirodi Britanskog carstva i njegovih prethodnika, od proučavanja obrade sadašnjeg nasrta krize opće propasti svjetskog gospodarskog sustava na osnovu moje „Trostrukre krivulje“.

Bit carstva počiva u monetarističkom sustavu kao sustavu koji pravi budale od moćnih nacija promičući tlapnju znanu kao „slobodna trgovina“, istu tlapnju na kojoj počiva prijevara koja prožima uporabu formule „promjena s planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“, ustvari promjena sa suverene nacije na koloniju imperijalne sile zvane carujući monetarni sustav.

Nije bilo nikakvog globalno značajnog znaka strateške budalaštine na planetu danas, nakon 1776., koji bi bio značajniji u oblikovanju cjelokupnog pravca evolucije moderne svjetske povijesti nakon 1782.-1789., od poslijeratne faze nakon Sedmogodišnjeg rata, sukoba mladih SADA i danas opće poznatog Britanskog carstva.⁶

Moderni 'brutalni'[†] imperijalizam

Ako se nanovo poduzme pažljivo razmatranje čitavog raspona globalno raširene europske civilizacije od Peloponeskih ratova, nikad nije bilo značajnijih ratova a da nisu bili proizvod nakane imperijalističkih sila, kao drevnog Rima, Bizanta i Mletcima upravljenih Normana, ratovi koji su obično pripravljeni da bi doveli do namjeravanog uzajamnog oslabljenja dvaju ili više gladijatorskih sila, a namjeravan učinak bio je ojačanje relativne imperijalne sile imperijalnog gospodara. Ti su ratovi, koje je među namagarčenim protivnicima podgrijavala upravo nakana, prouzročiti uzajamno slabljenje moći svake i svih nacija, koje su izgledale da predstavljaju izazov namjeravanom, ili carujućem, monetarističkom obliku nadnacionalnog monetarističkog sustava.

Savršen moderni primjer carstva je takozvani Sedmogodišnji rat, koji je postavio anglo-holandske pomorske interese kao globalnu

⁶ Mora se znati da sva zla Engleske i Britanskog otočja nakon Henryja VII imaju svoje korijene u Mletcima i njihovom manipulacijom svog patetičnog blesana Henryja VIII.

[†] Igra gotovo istozvučnih riječi u engleskom: 'British' / 'brutish'!

sili nametnutu kontinentalnoj Europi, ili dva takozvana „svjetska rata“ koji su ustvari bili, kao što je to Bismarck naglasio za prvi slučaj, kao „Novi Sedmogodišnji rat“. Izraelsko-arapski sukob, naprimjer, nije ništa drugo do ritualni obrazac krvoprolića između, uglavnom, Arapa i Izraelaca, gdje se bore izraelske i arapske budale u modernoj Neronovoj areni, kao gladijatorska natjecanja organizirana za britanski imperijalni užitak i probitak.⁷

Nijedan noviji američki predsjednik nakon Johna F. Kennedyja nije shvaćao prevladavajuću svjetsku ulogu imperijalizma kao što su to znali prošli američki predsjednici Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, William McKinley i Franklin Roosevelt, a nijedan europski vođa nije nikad kasnije shvaćao britanski imperijalizam jasnije od kancelara Otta von Bismarcka, koji je, nakon što ga je Wilhelm II svrgnuo s položaja, ocijenio nadolazeći svjetski rat, kojeg je pripremao britanski krunski princ Edward Albert, kao „novi sedmogodišnji rat“, te možda inicijativa genija francuske 5. Republike Predsjednika Charles de Gaullea s njemačkim kancelarom Adenauerom.

Ono što treba naglasiti je sljedeće:

Postoji svjetski sustav, koji je, ustvari nakon Aleksandra Velikog bio objedinjen kao dinamička cjelovitost, predstavljao europski sustav kulture, a koji se naveliko raširio te obuhvaća, dinamički, gotovo cjelokupni svijet danas.

Unutar tog svijeta danas postoje različite kulture, uglavnom one koje označavamo kao vodeće jezične kulture. One su prirodno bile nacionalne kulture utoliko ukoliko su gospodarske i srodne odlike života nacije više ili manje gospodarski neovisne. Istovremeno, naročito u ovom modernom dobu, nacionalne kulture moraju se uspostaviti kao savršeno suverene države nacije što se tiče jednih prema drugima, i to iz poštivanja oslonca u biti suverene gospodarske neovisnosti svih sastojaka takvog oblika organiziranog društva, koje počiva na suverenim jezičnim kulturama. Prema tome vrlo je hitno, da

⁷ Jedini način ostvarenja mira na Bliskom Istoku je zatvoriti vrata tom Britanskom carstvu lažljivca Tonyja Blaira i njemu sličnih.

odnosi među državama nacijama moraju biti međusobno relativno slobodni, no isto tako skladni glede, naročito, fizičko ekonomskih međuodnosa.

Slučaj Rusije danas mora se preispitati s tog stajališta viđenja moderne povijesti.

I. BRITANSKE METE ZA UNIŠTENJE

Općenito govoreći, ne postoji bezumnija i opasnija ideja u povijesti modernog svijeta koja kaže da je država nacija kao takova vječni neprijatelj.

Naprimjer: od završetka takozvanog 2. svjetskog rata, najozloglašeniji slučaj takvog bezumla je sad već tradicionalni arapsko-izraelski sukob, kojeg je u cijelosti stvorilo i nastavlja ga Britansko carstvo u razdoblju od pokretanja anglo-francuskog projekta komadanja Otomanskog carstva, uz pomoć organizacije „Mladi Turci“ koju je London-Pariz orkestirao, te takvi izraelsko-arapski i slični ratovi, Britanskim carstvom upravljeni, „sukobi na Bliskom Istoku“ nakon završetka 2. svjetskog rata [predstavljaju takvo bezumlje].

Cijeli takozvani „Bliski Istok“ predstavlja rimsku arenu kao onu cara Nerona, u kojoj Izraelce i Arape ritualno pozivaju u tu arenu, gdje oni ritualno ubijaju jedni druge, u korist i zabavu Britanskog carstva. Blesavi ljudi, umjesto da udarcem noge izbace Britansko carstvo, koje upravlja tim kazalištem, iz tog područja, kao dvorske lude paradiraju u arapsko-izraelskim mirovnim pregovorima. Činjenica je međutim, da su Arapi i Izraelci bijedni zarobljeni gladijatori britanske arene, koji ubijaju jedni druge kad London ili naredi, ili se zabavlja dopustivši da se spektakl nastavi. Zašto ne bismo jednostavno uklonili britanski utjecaj iz tog područja, prije nego što sami sebe zavaramo fantazijom da je moguće organizirati mir među budalama koji za sebe misle da im na raspaganju ostaje samo izopačeno stanje poput rimskih gladijatora?

Moja vlastita spoznaja da je Sovjetski Savez ušao, kao što bi to dosta točno zvao „njegovu, završnu fazu“ sustavnog samo-uništenja bivšeg sovjetskog gospodarstva, postalo mi je razvidno kad sam bio svjedokom određenih katastrofalnih oblika sustavnih faznih promje-

na koje je Jurij Andropov uveo u sovjetsko gospodarstvo. Pomak kojeg sam tako gledao nije odmah bio toliko kvantitativan, koliko kvalitativan. Najgora faza, kvantitativno, bila je ona koja je izašla na vidjelo pod vodstvom Mihajla Gorbačeva.

Činjenica je, kao što su i Staljin i Franklin Roosevelt shvačali, da nikad nije postojala nikakva stalna potreba slike oružanog neprijatelja u odnosima između Sjedinjenih Država i Rusije. Sukob je postojao, u biti, jer je Britansko carstvo smatralo da su slabljenje Sjedinjenih Država, i uništenje Njemačke i Rusije, bili bitni imperijalistički ciljevi; sukob s Rusijom je trajao sve dok su nasamarili SAD u razdoblju poslije Franklina Roosevelta da gledaju na sovjetsku Rusiju kao na nužno trajnog neprijatelja Amerike.

Umjesto toga Predsjednik Franklin Roosevelt imao je zdrav smisao i znao je da je naš drugosvjetski ratni savez s Britanskim carstvom bio neugodna, iako izbjegiva činjenica koju je prouzročila britanska marioneta Hitler kad je izmaknuo kontroli Britanske monarhije koja ga je stvorila. Upravo je suradnju s Rusijom, kao i poželjno s Kinom, Predsjednik Franklin Roosevelt zamislio kao novu vrstu poslijeratne organizacije, svijet u kojem bi SAD pod Predsjednikom kao što je Franklin Roosevelt predstavljao organizaciju sile na svijetu, s kojom bi se Rooseveltova nakana poslijeratnog sklopa Ujedinjenih Naroda oslobođenog imperijalizma, svijet oslobođen svih sličnih carstava i kolonijalizma, mogao ustanoviti pomnom pozornošću na ravnotežu gospodarske moći, koja je u tom trenutku ležala u rukama SADA.

U međuvremenu, procesi prevrata i uništenja SADA i njihovog gospodarstva, poslije smrti Predsjednika Franklina Roosevelta, bili su rezultat ničeg drugog nego upliva Britanije i njenog majmuniranja Wall Streetom s blesavim, Londonom kontroliranim glupanima na ključnim položajima američkog establišmenta. Ideja da bi se sva svjetska zla mogla riješiti uništenjem nekih ciljanih nacija, predstavlja strast tipično britanskog imperialnog, politički i financijski kriminalnog uma.

Kojiput rat nam je nametnut, no nikad nije pothvat kojeg zdrava nacija traži, niti ima nacija koje bi bile urođeno trajni neprijatelji.

www.baird.house.gov

„Općenito govoreći, ne postoji bezumnija i opasnija ideja u povijesti modernog svijeta koja kaže da je država nacija kao takova vječni neprijatelj.“ Razmislite samo o šest desetljeća dugom ratu na Bliskom Istoku. Na slici: bolnica u Gazi, uništena za vrijeme rata Izraela i Gaze u prosincu 2008.-siječnju 2009.

Čvrsto tvrdim i čujte sad od mene, da čak i Britanci nisu trajan neprijatelj civilizacije, iako se oni često približavaju toj ulozi i često su pod sumnjom da namjeravaju tako raditi. Ujedinjeno Kraljevstvo, samo u sebi i po sebi, podijeljeno ili ujedinjeno, nije opasnost. Neprijatelj je samo mletački stil želje za globalizacijom nove Kule babilonske, koju monetarizam predstavlja. Nije nacija koja uzrokuje rat, već, kao što je iskustvo Vestfalskog mira 1648. g. potvrđuje, globalizacija. Ujedinjeno Kraljevstvo kao država nacija oslobođena monetarističke ideologije i života, naginjalo bi poželjnosti radije nego neprijateljstvu čovječanstva.

Nacionalni suverenitet je cilj, kojeg moramo tražiti i braniti. Bez razvoja ljudi nacije pomoću kulturnog i srodnog gospodarskog razvoja s napretkom u znanosti kao pogonskim kotačem, te na osnovu toga razvojem umjetničke i gospodarske kulture naroda, nema mogućnosti održivog napretka uvjeta života za govornike bilo kojeg jezika. Funkcija vojne sposobnosti u svijetu danas je sprječavanje ratovanja kao i, što je još gora napast, dionizijsku anarhiju.

Nije to tek puka slučajnost, da su posebni projekti u vidljivom dosegu čovječanstva danas, kao što je razvoj Mjeseca kao lansirne točke naseljavanja Marsa, zamisao koja ujedinjuje narode svijeta u zajedničkom cilju suradnje u traženju sveopće dobrobiti.

Katastrofa koju je pretrpjela Rusija tijekom 1980.-ih bila je izbjegiva, no najgori tek dolazi, i to kao posljedica odluka nametnutih kontinentalnoj Europi u 1989.-1990.-oj pod namjerno divljačkim naredbama britanske premijerke Margareth Thatcher i francuskog Predsjednika François Mitter-

anda, uz odobravanje američkog Predsjednika Georgea H.W. Busha. Ta odluka tih troje nije imala namjeru samo uništiti Njemačku, korak po korak, već staviti čitavu zapadnu i srednju Europu u položaj da budu žrtve londonske politike, razvoj događaja, koji je bio glavno sredstvo masivne pljačke Rusije, i samo nešto manje divlji prema većini ostatka istočne Europe. Namjera Londona, već tada bila je dovesti svu zapadnu i srednju Europu pod okrilje Britanske diktature, koja se sad naziva „euro“, i u spremi s tim uništenje Rusije.

Imperijalistički London i njegovi ortaci su tada „naučili zarobljenog medvjeda da pleše“ za britansku zabavu. Ples se zvao pomak s „planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“. Rusiju su naučili plesati, korak po korak, na melodiju te besmislene rečenice.

London je točno znao šta radi. Učio je „medvjeda“ plesati na svoju melodiju, i uništilo gotovo svako drugo gospodarstvo Europe, obuhvaćajući i ono što je bilo Francuska njegovog nasamarenog čovje-ka, Mitteranda,

i sve to pod praktički anglo-holandskom monetarističkom diktaturom također nad čitavom zapadnom i srednjom kontinentalnom Europom.

Usred svega toga, ističe se jedna odsudna činjenica glede moderne povijesti Rusije od Bečkog kongresa 1812.-15.g. Karl Marx nije bio samo prodana duša lorda Palmerstona britanskog Ministarstva vanjskih poslova, koji ga je i dresirao i njime upravljao, već je prenio što je on [Marx] sam potvrdio kao dogmu Adama Smitha Britanskog carstva, kao poslanicu političke ekonomije koju treba propovijedati socijalističkim strankama čitave Europe obuhvaćajući i Sovjetski Savez. Time, nakon ranih 1890.-ih pod princem Edwardom Albertom, britanska je laburistička stranka postala popularna imperijalistička stranka Britanskog carstva, potvrđena u svojoj ulozi od strane ostarjelog Fredericka Engelsa, naprimjer na londonskom sastanku, pod pokroviteljskom Fabijanskog društva, s Helphand-Parvusom [pristašom] uvjerenja „trajnog rata, trajne revolucije“, kojeg je nakon toga vodio Fabijanac H.G. Wells.

Zapitajte onda: Što ostaje sad, Rusiji i cijeloj Evropi kao izlaz iz tog nereda kojeg je ta znanstveno „s planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“ budalasta rečenica ustvari predstavljala? Odgovor je sljedeći.

U svoj vlastitoj metodi slijedim Gottfried Leibnizov uvod iz 1690.-ih u modernu uporabu koncepcije *dinamike* u fizikalnoj znanosti i društvu, isti pojam dinamike, koju je za društvene procese isticao Percy Bysshe Shelley u svojoj *Obrani pjesništva*. Primjenjujem tu istu koncepciju ovđe na povijest tranzicije iz Sovjetskog Saveza na suvremenu Rusiju, u razdoblju od još relativno

LaRouche-ovi su se pridružili vodećim russkim ekonomistima, u travnju 1996.g. i nazočili Okruglom stolu na temu „Rusija, Sjedinjene Države i globalna finansijska kriza“ u prostorijama Slobodnog ekonomskog društva. Pokušaj pomaknuti odnose SADA i Rusije iz [zagrljaja] britanske kontrole tada je sabotirao tadašnji Podpredsjednik Al Gore.

podnošljive faze vodstva Leonida Brežnjeva tijekom relativno ranih godina 1970.-ih.⁸

To postavlja odsudno međupitanje. Kako ustvari dolazi do velikih promjena vladajućeg mišljenja nacija ili s lošeg na gore ili na bolje? Percy Bysshe Shelley je pojasnio tu točku u zaključku svog s pravom proslavljenog djela *Obrana pjesništva*.

Postojao je, naprimjer kvalitativni pomak u dinamici koja dijeli Rusiju ranije od nove dinamike koju je uveo Andropov, i pomak koji je ubrzo učinio vidljivo sve mnogo gorim, pod Gorbačevim i hordama britanski uvježbanih 'lovaca u mutnom',—'carpetbeggars' (vidi zadnju stranicu)—koji su opljačkali svoju vlastitu Rusiju gotovo do kosti tijekom 1990.-ih i još kasnije. Od vremena artiljerijskog pucnja preko rijeke na „Bijelu kuću“ pod Borisom Jeljinom kojim su vladali ruski novi strani gospodari, slijedila je katastrofa za katastrofom, sve do promjena koje je počelo uvoditi Putinovo Predsjedništvo. Bilo mi je

⁸ Osvrćem se ovdje na vrijeme prije zaključnih godina Leonida Brežnjeva, njegove nesposobnosti obavljanja službene dužnosti i uporabe njegovog surrogata.

Library of Congress

Od vremena Katarine Velike (1729.-96.) postojali su dugotrajni, posebni odnosi između SADA i Rusije; za vrijeme američkog Građanskog rata, ruska flota (na slici u luki Alexandriji u Virginiji, 1863.) doplovila je u svrhu zaštite Lincolnove Unije, sprječavajući Britaniju od uplitanja na strani Konfederacije.

razvidno da su volju Rusije trenutno slomili ti razvojni događaji, jer sam imao prilike zapaziti takve učinke, na terenu, tijekom mojih posjeta u 1990.-im. Al Gore, Podpredsjednik SADA nije nimalo pomogao odnosima SADA i Rusije.

Upravo pod uvjetima ustvari inspiranja mozgova ruskoj naciji za vrijeme najgorih od 1990.-ih godina ta je blesava parola i još gluplje koncepcije navodnog pomaka „s planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“ poslovično prevladala ulicama, i nebu pod oblake rastućim stanarinama Moskve. Taj jezik „s planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“ nije imao racionalnog značenja, no bio je ritualna vrsta orwellovskog pjeva kojeg su okupacione sile zapovjedile. Ta nametnuta uporaba ove u biti znanstveno besmislene parole postala je litanija duhom slična onoj koju vjernici mole u legendarnoj posjeti Jonathan Swiftovog Gullivera Laputi. Riječi i rečenice korištene u usvojenim litanijama gotovo poslije-ruske Rusije, bile su u biti više nego besmislene, liturgija religije propisane iz Londona, koja nije imala svog vlastitog boga.

Nastupio je trenutak u Moskvi 1996.g. kad sam sudjelovao u slavnom, vodećem trenutku u Moskvi, zajedno s iznimnim ruskim ekonomistima tog vremena, kad je trenutna mogućnost pomaka u odnosima Rusije s onih koje su uvedene pod praktički britanskim agentom, američkim Predsjednikom George-em H.W. Bushem, na one Predsjednika Clintonu, no Clinton nije bio spreman u tom trenutku provesti tu mogućnost u djelo, a američki Podpredsjednik Albert Gore, glupi, no također vrlo raspaljivi, ustvari britanski agent i bivši čovjek Armanda

Hammera bio je već na luđačkom i razorno divljem pohodu iskazivanja mržnje prema Rusiji, a izgledalo je također i mržnje prema Clintonu. Ta odluka Clintonove administracije 1966.g. bila je, kao što sam znao iz relativno prve ruke u to vrijeme, kobni previd, na kojeg su utjecale snažne ambicije Podpredsjednika Al Gorea glede ponovne izborne kampanje Predsjednika Clintonu, što je međunarodnu finansijsku krizu u ljeto 1988. učinilo gotovo neizbjegljivom. Naprosto, odsudan veliki moment prilike u povijesti, postao je još jedna izgubljena prilika.

Treba zapaziti, postojao je dugotrajni posebni odnos između Sjedinjenih Država i Rusije, od vremena carice Katarine, te ponovno kao u vrijeme američkog Građanskog rata, kad je ruska pomorska flota hrabro štitila SAD u gradu New Yorku i na Zapadnoj obali. Odnosi među ljudima ne odgovaraju uvijek, pogotovo u relativno kraćem roku, zajedničkim dugoročnim interesima.

Rusija, čest saveznik ciljeva SADA nakon Katarine, i nakon Predsjedništva Abrahama Lincoln, nije nikad bila trajni neprijatelj SADA, osim kad bi vrlo budalasta američka vlada namjeravala da tako bude.

Razmotrite korijene moderne povijesti

Poticaju slavnom originalnom znanstvenom i inom rođenju moderne europske civilizacije koja je sad u opasnosti, daje simbol u kamenu uloga Fillipa Brunelleschija i njegova uporaba protu-euklidske, fizičke zakonitosti lančanice [krivulje lanca] u uspješnoj konstrukciji kupole katedrale **Santa Maria del Fiore** u Firenci u Italiji. Brunelleschijev genije preklapao se s utemeljenjem kompetentnog, općenitijeg oblika moderne fizikalne znanosti ekumenskim naporima kardinala Nikole Kuzanskog u sastavljanju njegovog vlastitog djela **De docta ignorantia**. Tako je, utjecajem kardinala Nikole Kuzanskog, moderna suverena država nacija nastala kao jedinstven događaj.

Razvoj opće osnove u političkoj primjeni i razvoju Kuzinog jedinstveno originalnog utemeljenja moderne znanosti, uskoro je politički našlo svoje središte u nastajanju moderne Francuske pod Louisom XI, koji je također nadahnuo svrgavanje zlog Richarda III Engleske, djelo Henryja VII, koji je sa svoje strane za Englesku proveo gospodarske, znanosću vođene, reforme Louisa XI Francuske. Krajem 16. stoljeća bilo je jasno, usred u međuvremenu mahnitanja ovog ili onog, da je vodeća gospodarska sila u Europi bila znanosću vođeno gospodarstvo, koje je došlo na vidjelo u 17. stoljeću, od Vestfalskog mira 1648. s vodećom ulogom kardinala Mazarina, i u ulozi u znanstvenom i gospodarskom napretku pod vodstvom Jean-Baptiste Colberta Francuske, Colbert koji je dao okružje nastavku otkrića Kuzinih sljedbenika Leonarda da Vincija, Johanna Keplera i Pierrea de Fermata, a to je sa svoje strane stvorilo okružje za najvećeg genija, Gottfrieda Leibniza u prvim desetljećima 18. stoljeća Europe.

Nasljednik ovih vodećih ljudi znanosti u ranim stoljećima moderne Europe, bio je upravo Leibniz, koji je stvorio podlogu za krugove iz kojih je izšao ne samo Carl F. Gauss, već Gaussov veliki nasljednik, Bernhard Riemann koji je izbio na površinu kao moderni revolucionar znanosti, te je on pripremio podlogu dostignućima najvećih Riemannovaca, kao što su Albert Einstein i akademik V.I. Vernadski Rusije (i Ukrajine) u prvoj polovici 20. stoljeća.

U međuvremenu, opetovanim prizivanjem, s tračkom nade u budući nastanak moderne europske civilizacije, na Dante Alighierija i njegovo pridavanje važnosti razvoja naravnog jezika Italije, talijanskog, kojim [razvojem] će taj jezik postati model oblikovanja moderne države nacije koju je kasnije djelo Nikole Kuzanskog **Concordantia Catholica** kodificiralo u zakon, nastajuća moderna europska fizikalna znanost tražila je spone s pravim temeljima moderne znanosti, za čije će se korijene sigurno mjesto naći na mjestima kao što su drevni Pitagorejci i Platon. Odjek tih koraka unaprijed od drevne znanosti od vremena Talesa, Heraklita, Arhite, Platona i Eratostena, koje sad susrećemo u modernom razvoju Klasičnih načina Klasičnog umjetničkog i znanstvenog napretka, dao je tako temelje svim autentičnim kulturnim i političkim dostignućima, koja su se dogodila pod okriljem, kako to zovemo, moderne europske civilizacije danas.

U procesu tog nastajanja moderne europske civilizacije, Rusija i Ukrajina imaju posebnu ulogu u modernoj povijesti, ulogu čiji je tipičan primjer činjenica da je ruska kultura euroazijska, radije nego tek europska. Prema tome za cara Petra Velikog koji je povezao razvoj znanosti 18. stoljeća u Rusiji s mjestima u svezi s Leibnizom, kao što je Freiburg u rudarskoj pokrajini Saksoniji, može se reći da je Rusiji i Ukrajini dao njihovu modernu ulogu, predstavnika euroazijske znanstvene osnove razvoja moderne znanosti, koju se može najbolje pratiti danas, unatrag, do akademika V.I. Vernadskog.

Posebna, prenerazujuće ironična suradnja koja se razvila između akademika Vernadskog i Josipa Staljina sama po sebi je odsudna stranica razumijevanja načela povijesti.⁹

---

⁹ Tilakova obrada ciklusa ekinocijske precesije od 23.000 godina, ima posebno značenje zbog njegovog praćenja tog ciklusa unatrag do drevnih vedskih kalendara iz srednje Azije. Općenito, podudaranje posljedica tog precesijskog ciklusa s ciklusima ledenih doba kao onog koje prijeti predvidljivoj budućnosti našeg planeta sada, pruža nam osjećaj povijesnih procesa u idejama, radije nego pukih kronoloških [procesa].

Razmotrimo, međutim, ekonomске posljedice prvo, prije nego se osvrnemo na pitanje Vernadskog i Staljina kasnjom prilikom.

Palmerstonov i Mazzinijev Karl Marx

Nakon vodećeg položaja u britanskom Ministarstvu vanjskih poslova, kojeg je prvo držao Jeremy Bentham, a kasnije njegov štićenik lord Palmerston, četiri glavne nacije koje su bile meta, nakon 1815.g., prevratničke infiltracije, pljačke i u konačnici uništenja u planovima Britanskog carstva, bile su Sjedinjene Države, Njemačka, Rusija i Kina.

Tipična smicalica uporabljena u tu svrhu bila je namjestiti dugotrajne ratove namjeravanim žrtvama, poželjno jednim protiv drugih, kao u ovom modernom vremenu, slučaj svakog rata kojeg su Sjedinjene Države vodile, britanskom manipulacijom, poslije smrti američkog Predsjednika Franklina Rosevelta do sadašnje bezumne ludorije privrženosti Predsjednika SADA Obame stanovištu proširenog rata u Afganistanu sada.

Najpoželjnije metode koje je MVP koristio za takve pothvate odraz su onih istih mletačkih metoda uporabljenih da bi brzo, mletačkom manipulacijom, otjerala bankare sjeverne Italije i njihove europske klijente u Novi Mračni vijek 14. stoljeća.

Osim odgovora na aktualnu agresiju, ili želje opljačkati drugu naciju i uzeti joj dio njene zemlje, ili druge vrste varanja, nema poštenog opravdanja ratovanju osim obrane kad drugi lijek nije na raspolaganju. Bitni suvereni, i prirodni interes svake države nacije je razvoj uloge vlastite osebujne kulture u svrhu porasta životne dobi i stvaralačkih, intelektualnih moći svojeg stanovništva tijekom slijeda pokoljenja. Uspjeh takvog namjeravanog, miroljubljivog odnosa suverena, ovisi o doprinosu kulture posvećene služenju općeg cilja čovječanstva, cilja koji predstavlja uporabu znanstvene i srodne kulture privržene povećanju potencijalne relativne gustoće napučenosti pučanstva cijelog planeta. Uspješno izvršenje te [samozadane] obveze izraz je zajedničkih interesa svakog dijela čovječanstva u ciljevima koje svi zajedno dijele [a to su] povećanje produktivnosti svakog dijela ljudskog roda, te to ostvariti konstruktivnim partnerstvom cijelog čovječanstva.

Nažalost, danas postoji Britansko carstvo, unatoč napora svake lakoverne budale koja to poriče. Nesretno poimanje riječi „Britansko carstvo“ je u tome što se pri njihovoj primjeni podrazumijeva pojам, da korijeni tog imperijalizma leže unutar odlika pučanstva Ujedinjenog Kraljevstva umjesto stvarne istine, gdje je pučanstvo tog otočja isto takova žrtva carstva, u vlastitom podjarmljivanju budalastim Windsorsima, kao i svaki stranac Britanije, što se može vidjeti na primjeru politike praktički hitlerovske zdravstvene skrbi, koja se primjenjuje na svakom Britancu, u skladu s politikom [skrbi zvanom] NICE bivšeg Premijera Tonyja Blaira: preparat koji podrgava Britance vrsti pro-genocidnog sustava liječenja koje je Adolf Hitler propisao Nijemcima i drugima nakon rujna-listopada 1939.

Sva istinska carstva, kao Britansko carstvo danas, ne nalaze svoj identitet u pučanstvu posebne nacije, kao što je Ujedinjeno Kraljevstvo, no, kao kod svakog plaćenika, što monetaristički interes Ujedinjenog kraljevstva i jest, nije u stanovništvu, niti u pravilno definiranoj stvarnoj domaćoj društvenoj klasi pojedine nacije, već u obliku međunarodnog monetarističkog interesa, koji vuče korijene, od srednjovjekovnog doba do danas, iz mletačke monetarne oligarhije.

Pogledajte! Sama riječ „slobodna trgovina“ podrazumijeva strastvenu odanost uvjerenju da novac i cijena trebaju carevati nad mnogim nacijama, neovisno o kontroli nacionalnih vlada. Odatle *slobodna trgovina* je drugo ime robovanja imperijalnoj monetarnoj sili. *Odatle: zahtjev da se Rusija ponizi usvajanjem blesavog pojma pomaka „iz planskog gospodarstva na tržišno gospodarstvo“.* Razmotrite učinak tog opakog vjerovanja. Ispitajte podatke koji odgovaraju, od po prilici 1989.g., onom što sam prikazao kao pedagošku sliku „Trostrukе krivulje“: kao univerzalnu fizičku zakonitost ekonomije, koja pruža kontrast, danas, između monetarne, finansijske i fizikalne efektive (mase).

Znanost „Trostrukе krivulje“

Pedagogija „Trostrukе krivulje“ bila je heurističko pomagalo koje sam stvorio i koristio od siječnja 1996.g., da bih oslikao odsudnu zakonitost ekonomije u modernoj primjeni na najjednostavniji i najtočniji mogući način: „Trostruka krivulja“, koju sam smislio

za prikazivanje u siječnju 1996., s nakanom, tada kao ključnu sliku svoje američke predsjedničke kandidature Demokratske stranke te godine. „Trostruka krivulja“ daje kontrast spletu rastućeg monetarnog optjecaja, relativno s istodobnim finansijskim protokom, prema relativnom fizičkom prinosu po glavi i po četvornom kilometru. Sva moja prognoziranja od tog vremena koristila su tu usporedbu kao način prikazivanja ubrzavajućeg približavanja svjetskog sustava prema vrsti opće, globalne krize sloma, koja bi se mogla usporediti s „Novim mračnim vijekom“ u Europi 14. stoljeća.

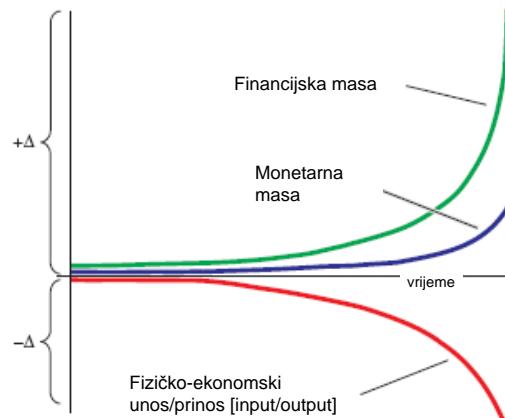
Sad, do ruba tog gotovo „Novog mračnog vijeka“, kao što se moglo vidjeti u lokalnom slučaju, u Njemačkoj 1923.g. pod francuskom okupacijom, stigao je čitav planet danas. Bez poništenja monetarne „krivulje“, smanjivši time organizaciju gospodarstva na privrženost napretku znanosti u vidu finansijskog kreditnog sustava i neto fizičkog napretka po glavi i po četvornom kilometru, nikakav oporavak američkog gospodarstva nije sada moguć.

Ovaj uvjet nije ni u kojem smislu proizvoljan, ili hirovit. On je temeljno načelo ugrađeno u Savezni ustav SADa.

Igrom slučaja, isti obrazac današnje velike ludorije među nacijama može se raspoznati u dobro znanoj propasti Weimarske Njemačke, hiperinflacijsku krizu sloma 1923.g. Razlika je to što se kriza 1923.g. u Njemačkoj dogodila pod posebno nametnutim Versailleskim uvjetovanostima koje su pobjednici 1. svjetskog rata ograničili na područje unutar granica Njemačke. Prikazivanje sadašnjeg nasrta krize globalnog sloma sad pokazuje fenomen „Trostrukih krivulja“, prikazujući svoje bitne odlike globalnog procesa sadašnje rane prijetnje općeg sloma gospodarstva svake nacije na svijetu.

Naprimjer: pred ljetom 2007., ukazao sam tog srpnja, da je stopa rasta monetarne mase u SADu prekoračila stopu povećanja finansijskog protoka, oba u isto vrijeme, jer je

Prikaz 1
LaRouche-eva Trostruka krivulja

već postojao prateći, uvelike ubrzavajući pad stvarnog neto prinaša proizvodnje, i fizički produktivnih vrsta zaposlenja. Dao sam svoju prognozu neposrednog nasrta krize sloma, na osnovi tih dokaza, u međunarodnoj internetskoj emisiji održanoj 25. srpnja 2007.

Nakon internetske konferencije stopa emisije monetarne mase, relativno prema stalnom, relativnom finansijskom sažimanju, vinula se u visine usporedive slučaju Weimarske Njemačke 1923., dok se finansijski protok srozao, a razine zaposlenih u bitnoj proizvodnji su na razini sloma, sve to istovremeno dok stopa monetarnih ubrizgavanja prelazi sve prijašnje znane finansijske napuhane mjejhure ranije europske povijesti. Sličan obrazac postoji u gotovo svim dijelovima svijeta, no najzapažljivije u obim Amerikama i zapadnoj Europi danas.

Kao i u slučaju Njemačke 1923.g., čije su glavno industrijsko područje okupirale francuske čete tada, okupacija je pokrenula kvalitativnu promjenu u omjeru odštetnog duga prema produktivnom prinosu u Njemačkoj, što je dovelo do hiperinflacijske spirale krize općeg sloma. Taj slučaj služi sad kao referentni uzorak razumijevanju nasrta monetarno-finansijsko-gospodarskih okolnosti danas diljem svijeta.

Poznata hiperinflacija Weimarske Njemačke 1923.g., kao što se na ovoj slici može vidjeti, gdje se djeca igraju s hrpom bezvrijednih novčanica, prijeti nam svima, širom svijeta, ako ne izbacimo monetarnu „krivulu“.

Marksistička verzija Adam Smithove dogme nema nikakve važnosti, za okolnosti u Weimarskoj Njemačkoj onda, ili svjetskoj krizi danas. No, to nikad nije bilo nikakvo iznenađenje za mene kod niza uspješnih točnih predviđanja koje sam predstavio nakon svoje prognoze u ljetu 1956.g. u svezi duboke recesije koju je trebalo očekivati u veljači-ožujku 1957.g.¹⁰

¹⁰ Budalasti ljudi, čak i među mojim suradnicima, trebaju tek shvatiti razliku u fizičkoj zakonitosti koja dijeli „prognozu“ od „predviđanja (proročanstva)“. Treba ih sažaljevati, ali i oprostiti im, jer pokazuju o tome krajnju nekompetentnost glede predmeta povijesti, ekonomije, i fizikalne znanosti općenito. Nisam nikad objavio ekonomsko „predviđanje“. Moguće je, dakle, dati prognoze približavanju odlučnog trenutka i kritične točke za donošenje odluke. Stoga samo neuspješni ekonomisti stalno raspravljaju o točki odluke na osnovi statističkog smjera; prognozirati se može samo dosizanje uvjeta, slično faznom pomaku, odnosno točku koja se javlja u vrijeme kad je odabir odluka raspoloživ te će ono što će vjerojatno slijediti, ako se važne odluke djelovanja ne donese približno u to vrijeme, postati vidljivo. Naprimjer, Predsjednik Clinton je

Američki ili europski model

Gospodarstvo i srodne političke odlike SADA jedinstveni su među nacijama, još i danas. Ta različitost može se jasnije opisati čisto ekonomskim rječnikom, kao činjenica da ono što američki Ustav propisuje je kreditni sustav radije nego monetarni.

Ta činjenica duguje mnogo stvarnosti činjenici da englesko-govorna kolonizacija Sjeverne Amerike nije bila organizirana od izbjeglica, već onih koji su nastojali spasiti održive vidove europske kulture od stiska pro-oligarhijske vladavine nad monetarističkim sustavima, čiji model je bio mletački sustav nadnacionalnog monetarnog imperijalizma. Pojama „slobodna trgovina“ je pojam monetarnog sustava, kao što je onaj imperialiste Johna Maynarda Keynesa, sustav koji je iznad kontrole vlada suverenih država nacija; to je bitno, imperialističko svojstvo i bit primjene svakog europskog političkog sustava još i danas. Počela SADA i Saveznog Ustava zasnovaju se na stavljanju monetarnog sustava van zakona, usvajanjem umjesto toga ustavnog kreditnog sustava.

Paradigmu o kojoj je ovisila ta odlika budućih Sjedinjenih Država, pokrenuo je razvoj događaja u razdoblju od 1620. – 1687.g. u prvotnoj koloniji Plymouth i koloniji Massachusetts Bay, prije nego što su iz Engleske sukcesijom kraljeva Jamesa II i Williama od Orangea smrvali Massachusetts. No, uz pomoć vodeće uloge Gottfrieda Leibniza u Engleskoj u vrijeme odsudnog razdoblja vladavine kraljice Anne, krugovi unutar sjevernoameričkih kolonija oživjeli su protu-monetaristički obrazac iz razdoblja 1620.-1687. Massachusetsa. Ti su se krugovi objedinili oko vodstva znanstvenika i međunarodne političke ličnosti Benjamina Franklina.¹¹

prvo prepoznao prirodu krize u kolovozu 1998.g., te se spremao djelovati na više manje prikladan način, sve dok drugi nisu iskoristili skandal kojeg su uporabili da unište njegovu moć poduzimanja nužne reforme, činjenica koja je bila prokletstvo za gospodarstvo SADA od tog časa sve do sadašnje faze svjetske krize.

¹¹ Vidi H. Graham Lowry, *How The Nation Was Won: America's Untold Story* ['Kako smo izvojevali naciju: Neizrečena američka priča'], (Washington, D.C.: Executive Intelligence Review, 1988).

Odlika ove osebujne različitosti, i sistematske prednosti, Ustava SADA od svih drugih nacija svijeta leži u ustavnom, protomonetarističkom isključenju svake sličnosti europskom monetarističkom sustavu na osnovi ustavnog propisa protekcionističkog oblika nacionalnog kreditnog sustava, odlika koja je već bila svojstvena primjeni prije 1688.-1689.g. u koloniji Massachusetts Bay. Jezgra ostvarenja onog što Ustav SADA propisuje u svom vlastitom Uvodu, bila je koncepcija nacionalnog bankarstva s kreditnim sustavom, koji je bio ratoborno oprečan europskom obliku monetarnih sustava.

II. AMERIČKI SUSTAV KAO PROTULIJEK

Moj suradnik Anton Chaitkin razradio je kroniku, pod naslovom *Izdaja u Americi* [‘Treason in America’] u nekoliko uzastopnih, sve prodornijih, izdanja, prateći povijest britanskog sukoba sa Sjedinjenim Državama, od u biti vremena neposredno prije posljedica uspostave Britanskog carstva u veljači 1763.g. kao imperijalne sile u privatnom vlasništvu pod vodstvom lorda Shelburnea od Britanske Istočno-indijske tvrtke.¹² Odsudnu ulogu Gottfrieda Leibniza, koji je tad djelovao unutar Engleske, obradio je Graham Lowry u svom djelu *How The Nation Was Won: America's Untold Story, Vol. I.* [Kako smo izvojevali naciju: Neizrečena američka priča].¹³

¹² Anton Chaitkin, *Treason In America: From Aaron Burr to Averell Harriman* [Izdaja u Americi: Od Aarona Burra do Averella Harrimana], (New Benjamin Franklin House, 1985).

¹³ Op. cit. Graham je došao meni 1983.g. opisujući ključ odsudne uloge Leibniza, u Engleskoj tijekom odsudnog razdoblja monarhije kraljice Anne, [njegov rad na] ustanovljenju temelja Leibnizove nakane osigurati uspjeh domoljubne stranke u Engleskoj tog vremena, i ukazujući na bitnu ulogu Lebniza u stvaranju međunarodnih sprega neovisnog Massatchusetsa u razdoblju od 1620.-1687.g., kojem su na čelu bili Winthropovi i Matherovi, te kasniju ulogu Benjamina Franklina u izgradnji tijela koje je postalo Sjedinjene Države kao i njihov *Proglas neovisnosti* i *Savezni ustav*. Grahamova smrt kasnije lišila je Sjedinjene Države jednog od posljednjih stručnih radnika istinskih akademski školovanih povjesničara vlastite povijesti Sjedinjenih Država.

Gotovo nijedna važna zapažena, danas živuća, ličnost Euroazije nije mi pokazala nikakvo kompetentno znanje, osim možda maglovitog zapažanja i viđenja imena i određenih odsudnih činjenica glede Abrahama Lincolna i Franklina Roosevelta, o počelima, unutarnjoj povijesti ili bitnim različitostima karaktera Sjedinjenih Država i sustavno superiorne odlike njihovog jedinstvenog ustava.

Europejci danas, čak i najškolovaniji profesionalci gledaju povijest Sjedinjenih Država kroz prizmu britanskog liberalizma, umjesto uvažavanja načelne činjenice da smo mi iz SADA i Britanije duboko podijeljeni uporabom zajedničkog jezika. Ovo postojeće, opće neznanje bitne odlike SADA u Europi danas, proizvod je prevladavajućeg utjecaja britanskog liberalizma širom Europe nakon pojave egzistencijalizma „68aša“ širom vodećih krugova Europe, općenito i još i danas.

Oljuštite utjecaj londonskih saveznika i praktičkih marioneta grabežljivaca s Wall Streeta [ulice], i suočit ćete se s odlikom američkog građanstva koja je sad našla svoj izražaj u kolovozu-listopadu u provali „masovnog štrajka“ u smislu tog izraza od Rose Luxemburg, smisao izraza usporediv onom iz kraja 1989.g. u Saksoniji koji je doveo do pada režima DDRa povicima „Wir sind das Volk“. ¹⁴ Ironija u tom razvoju događaja u Saksoniji, tada, bila je odraz činjenice da Saksonija u vrijeme svog utjelovljenja pod istočnonjemačkim režimom nije pretrpjela demoralizirajuće posljedice izopačenog, poslijeratnog [poslije 2. Svjetskog rata] Kongresa slobode kulture (CCF), CCFa koji je potkopao temelje morala i kulture poslijeratne zapadne Europe, naročito glede umjetnosti, moralnog izopačenja glede smjerova u umjetničkim načelima, koje se prelilo u degeneraciju unutar matematičko-fizičke prakse, posebno među sadašnjim, vladajućim, odraslim pokoljenjem.

U zapadnoj Europi, kao i u većoj mjeri unutar Sjedinjenih Država, podvrgnuli su pokoljenje, koje je tipično imalo sveučilišnu naobrazbu i

¹⁴ Krilatica iz *Trotz alledem* Ferdinanda Freiligratha u lipnju 1848., na koju su se pozivali saksonski prosvjedi 1989.g.

EIRNS/WILL Medarsky

Iza upliva londonskih izdajničkih saveznika među grabežljivcima s Wall Street-a i njihovih slugana, naći će se nešto sasvim različito među građanstvom SADA, a odraz toga se mogao vidjeti u „masovnom štraju“ u kolovozu-listopadu protiv politike Bijele Kuće i Kongresa. Na slici, masovni prosvjed u Washingtonu, 12. rujna 2009.

dobilo nadimak takozvanih „bjelokošuljaša“ [ustvari bijelih ovratnika – 'white collar']“ nakon svršetka „2. Svjetskog rata“, masovnoj indoktrinaciji liberalnom, u biti protu-Franklin Rooseveltovom ideologijom, obojenom onim što su domoljubna pokoljenja Amerikanaca ranije prezirala kao britanski liberalizam, često prezirala kao liberalizam Wall Streeta i inih izraza unutar samih SADA. Iako se isti soj liberalne korupcije raširio protiv Klasične europske kulture u kontinentalnoj Europi Francuske Charlesa de Gaullea i Njemačke Konrada Adenauera, duboko usađeni domoljubni prijezir tradicionalno domoljubnog američkog građanina protiv europskog liberalizma, ostao je unatoč pokoljenja „bebi bumera“, tvrdokorni faktor prikriveno vrebajuće oporbe protiv onog što je nakon 1968.g. postala duboka, moralno kulturna korupcija koju predstavljaju vodeći slojevi samog transatlantskog pokoljenja „68aša“, te je [ta korupcija] pod „68ašima“ zadobila relativno viši utjecaj.

Svojstvo provale masovnog štrajka, koja sad prijeti da će dovesti gotovo do uništenja Demokratske stranke u američkom Kongresu kod sljedećeg općeg izbora 2010.g., u značajnoj je mjeri znak da se takozvano liberalno pokoljenje „68aša“ pripadajući srednjoj klasi bliži krajinjem času svoje političko-kulturne plime i osjeke u kontroli nad američkom psihom. Na nesreću, moralno-

kulturna šteta koja je ostala iza vlastitog stila liberalizma tog pokoljenja ostavlja također ogromnu havariju za svojim prolaskom, globalno.

Slučaj intelektualnog pokolja raširenog na razne nacionalnosti bivšeg Sovjetskog Saveza, makar nije točan preslik „bebi bumer pokoljenja“ zapadne Europe i obiju Ameriku, usporediv je u drugom pogledu.

Ono što obično zovemo anglo-holandskim liberalizmom, a to je sustav novoaristotelovskog vjerovanja kojeg je uveo Paolo Sarpi krajem 16. stoljeća i kojeg je pretpostavio svojoj vlastitoj verziji preporodu dogme srednjovjekovnog Williama od Ockhamu kao i verziji svog slugana (Galilea Galileija), glavno je zlo koje napada svijet sada.

Upravo širenje tog soja liberalizma unutar sastavnih djelova bivšeg Sovjetskog Saveza i Istočne Europe glavne su znakovite pojave strateški važnih oblika moralne korupcije na visokim položajima unutar područja koje je bilo Sovjetski Savez i njegovi saveznici Varšavskog pakta, prije razvoja događaja 1989.g.

LaRouche-ev prijedlog razvoja znanosti vođene tehnologije za sprječavanje preventivnog nuklearnog udara, predstavljen je kao dio njegove kampanje za Demokratsku nominaciju za Predsjednika 1980.g. To je postala Reaganova Strateška Obrambena Inicijativa. Na slici su njih dvojica tijekom kampanje u Concordu, New Hampshire-u.

Kako se rodio SDI

1976.g. pala mi je u ruke kopija pisma kojeg je napisao Zbigniew Brzezinski, suradnik tima Trilateralne komisije Davida Rockefellera.

To pismo je dalo precizan opis nakane otpočinjanja nuklearnog suočavanja sa Sovjetskim Savezom jednom kad se izabere Demokratski kandidat koji će naslijediti Geralda Forda. To pismo je naznačilo, praktički kopiju Bertrand Russellove izjave, objavljene u rujnu 1946.g., plana „preventivnog nuklearnog napada“ na Sovjetski Savez, za kojeg je Russell smatrao da ne će moći parirati nuklearnoj sposobnosti SAD u raspoloživom vremenu.

Budući sam u to vrijeme 1976.g. bio kandidat za američkog Predsjednika, odlučio sam da mi je obaveza reagirati na osnovu znanja o tome kojeg sam stekao istraživanjem građe navedene u pismu, kako bih strgnuo veo s tog plana kojeg je Trilateralna komisija skuhala. Moj prvi čin bio je razotkriti tu priču putem dvije nacionalne televizijske emisije. Razotkrivanje te zavjere je uspjelo, no isto tako imalo je za posljedicu smrtne prijetnje protiv mene od važnih, visokih krugova nakon što se ustoličila Brzezinskijeva vlada Cartera.

Moj usporedni čin bio je popratiti navode sredstava, koja su se razvijala, pomoću kojih bi se preventivni nuklearni napad namjeravane sorte mogao lišiti svog očekivanog ishoda. Ovaj potonji vid mog rada, kojeg je Predsjednik Reagan nazvao SDI[†], postao je naglašavani sastojak moje vlastite kampanje američke Predsjedničke nominacije 1979.-1980.g.

Kako sam imao pristup važnim, srodnim znanstvenim mogućnostima izradio sam namjeravani prilazak američke vlade sovjetskoj vladi glede zajedničkog rada kojim bi se uklonilo svako obnavljanje plana od strane Trilateralne komisije namjeravanog oživljjenja

odjeka Bertrand Russellovog plana „preventivnog nuklearnog napada“ iz 1946.g. Postojala su i upozorenja da bi neki krugovi u Sovjetskom Savezu mogli biti manje otporni prema oživljienju nečeg sličnog Russellovom planu iz 1946.g.

Početna reakcija na moj prijedlog od relevantnih poslije-izbornih krugova iz 1981.g., krugova nove vlade Reagana, kao i od relevantnih sekcija Sovjetskog Saveza i nove američke Administracije bile su ohrabrujuće sve dok Jurij Andropov nije postao sovjetski Generalni Sekretar, čak i kad je sam Predsjednik Reagan uputio svoju prvu javnu ponudu sovjetskoj vladi. Glupo Andropovo odbijanje tog prijedloga bilo je katastrofalno za sve uključene strane—osim krugova pod londonskom kontrolom na obje strane američko-sovjetske jednadžbe; kasnija reakcija, od londonski poželjnog odabira, Londonu naklonjenog Gorbačova, bila je strateški bezuman stav koji je izravno vodio u raspad Sovjetskog Saveza i u opći nered kojeg je cijeli svijet iskusio, vid lančane reakcije kroz sljedeća desetljeća.

[†] SDI – Strateška obrambena inicijativa [Strategic Defense Initiative]

Cilj SDI-a nije bio uporabiti takav sustav u bilo kojem „potpunom“ smislu u to vrijeme, ili skoroj budućnosti. Dogovor o suradnji u razvoju znanstvene sposobnosti bio je namjera te obveza koja bi uspostavila djelotvornu prepreku protiv nagnjanja svake odgovorne strane prema pokretanju nečeg nalik na Bertrand Russellov prijedlog uspostave svjetske vlade putem nuklearnog terora iz 1946.g.

Kao što je „jastreb rata“ Edward Teller prišao i slučaju SDI-a [i postao njegov pristaša], njegova ocjena odlike izgleda [projekta kao SDI] u njegovim izjavama u zaključku relevantne konferencije Erice, bila je podrška suradnji sa sovjetskom vladom za dobrobit „zajedničkih ciljeva čovječanstva“. Nitko važan osim samo nekih britanskih imperijalističkih tvrdoglavaca i njihovih anglofilskih simpatizera nije bio protiv.

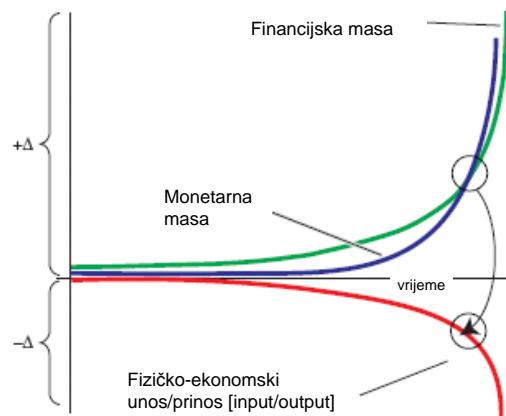
Danas, isti cilj izrečen u prilično izmijenjenim prilikama nalazi se u planu ponovnog pokretanja svemirskog programa kao glavnog načelnog stava, program koji je usahnuo pod Predsjednikom Richardom Nixonom i nakon njega. Sada, kao i za glavne autore koji su dijelili moju inicijativu programa koji je postao SDI, isti duh izgradnje konstruktivnih odnosa iz okružja sukoba putem preobrazbe sukoba u zajedničke razloge za uzajamno probitačne znakove suradnje dotičnih suverenih republika s odlikom država nacija, ostaje. Takav opći lijek i protuotrov odnosima na ovom planetu sada, ovisi, uglavnom, za nadolazeće stoljeće ili dva, o načelu kojeg izražava današnja buntovna nakana mobilizacije oko zadatka budućeg spuštanja na Mars.

Dodatak: ZNANOST TROSTRUKE KRIVULJE

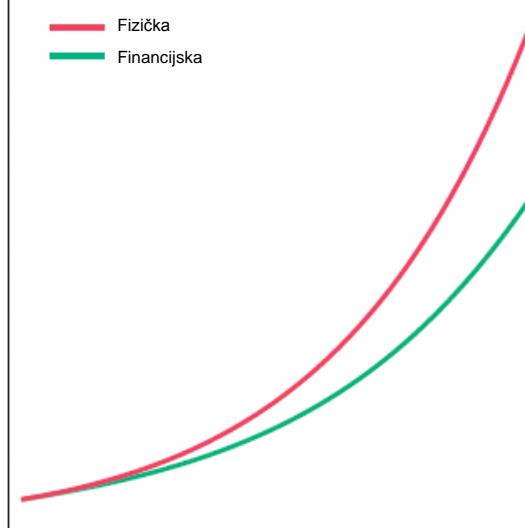
Piščeva jedinstveno uspješna metoda prognoziranja, od 1956.g., bila je izražena u novom obliku, koji je sam pisac prvo javno predstavio u siječnju 1996.g. kao sažetak glavnih odlika dugoročne prognoze američkih Predsjedničkih izbora te godine.

Temeljna razlika kreditnog sustava vrste koju propisuje Savezni ustav SADA od europskih

**Prikaz 2
Pad dosije kritičnu točku nestabilnosti**

**Prikaz 3
Fukcija 'Dvostrukе krivulje'**

monetarističkih sustava, još uvijek danas, treba se raspoznati u činjenici da monetaristički sustavi imaju tri glavna parametra: *monetarni*, *financijski* i *fizički*; dok sustav SADA prema svom Saveznom ustavu (kad ge ne oskviruju prekršitelji na visokim položajima u vlasti) ima samo dva: *financijski* i *fizički*, kao što Glass-Steagallov zakon o komercijalnom bankarstvu iz Franklin Rooseveltove ere afirmira to podrazumijevajuće svojstvo Saveznog ustava SADA. Ta razlika izražava ustavnu odliku, i urođenu superiornost gospodarstva SADA, *kad radi u skladu sa svojim Saveznim ustavom*, razlika od postojećeg kova svih gospodarstava Europe od razdoblja neslavno razornog

Peloponeskog rata, kojeg je organizirao Delfski kult, između vlada pomorskih sila Atene, Korinta i Sirakuze.

Odsudna različitost leži u protu-oligarhijskoj odlici Američkog sustava političke ekonomije koja odjeljuje tradicije drevne, srednjovjekovne i moderne Europe, općenito, od Američkog sustava, gotovo instiktivno, još i danas. Uobičavalo se govoriti, u SADu, i od strane njihovih europskih poštovatelja, da je u SADu svaki čovjek, relativno govoreći, kralj.

Takav je bitni korijen različitosti Ustavnog sustava SADA od parlamentarnih modela tipičnih za Europu još i danas. Ta razlika postaje bjelodanija u svakoj kompetentnoj primjeni ekonomske znanosti, kroz oprečnost iskvarenog oblika ustavnog ekonomskog sustava SADA, kako ga oslikava slučaj „Trostrukе krivulje“ u suprotnosti s „Dvostrukom krivuljom“ koju određuje Ustavni kreditni sustav SADA.

Od relevantnih vremena svim glavnim europskim političkim sustavima upravljali su, kao s vrha, monetarni sustavi s urođeno nadnacionalnom odlikom, kao što su urođeno imperijalistički sustavi „slobodne trgovine“. Nakon Pariškog mira u veljači 1763.g., kad je uspostavljena privatna tvrtka, *Britanska istočno indijska tvrtka* lorda Shelburnea kao privatno monetarističko carstvo s tradicionalno mletačkim monetarističkim odlikama, djelovala je u relativnoj neovisnosti o vlasti Britanske monarhije, sve dok Britanska carska monarhija kraljice Victorije nije preuzela osobnu skrb nad nelikvidnom *Istočno indijskom tvrtkom*. Taj pojam urođeno imperijalističkog sustava „slobodne trgovine“ pod privatnom upravom, srozao je moć samog Britanskog kraljevstva na puki privjesak mletačkog stila monetarističke sile sa središtem u imperijalnom Gradu Londonu.

Taj uspon *Britanske istočno indijske tvrtke* na tron imperijalne sile u mletačkom stilu u veljači 1763.g. bio je uzrokom raskola domoljuba budućih Sjedinjenih Država i njihovog velikog protivnika, imperijalnih sila koje je preuzeila *Tvrta*, raskid 1763.g. koji je vodio u Američki Rat za neovisnost od 1776.-1783.g.

Zaglavni kamen tog Saveznog ustava vlade SADA počiva na uspostavi monopolja u

puštanju u optjecaj svakog zakonitog novca unutar SADA, ili [nadleštva] nad drugačjom obvezom na SAD, podređenoj bilo kojoj međunarodnoj monetarnoj moći.¹⁵

Stoga sada, poduzete, u pravom smislu protuustavne, radnje bivšeg Ministra riznice Larryja Summersa, uništivši raniji zakonski čin Glass-Steagall, koji je postavljen kao obrana protiv nezakonitih primjena korištenih u svrhu pljačkanja komercijalnog bankovnog sustava SADA, otvorile su vrata potpunom pokretanju u vrijeme Predsjednika Savezne pričuve Alana Greenspana, namjerno rušilačkom i praktički izdajničkom puštanju u optjecaj neovlaštenih monetarističkih tvorevina znanih kao „financijski derivati“, prijevara koju je na u biti izdajnički način pokrenuo Greenspan svojim dolaskom na položaj Predsjednika Sustava Savezne pričuve.

Koristeći tako zadobivenu slobodu Alan Greenspanovi *de facto* nadređeni u Londonu, preplavili su svijet gotovo bezvrijednim

¹⁵ Kako su SAD osvojile svoju slobodu od imperijalne vladavine *Britanske istočno indijske tvrtke* lorda Shelburnea tog vremena, od po prilici Shelburneovog krojenja imperijalističkog Ministarstva vanjskih poslova [‘Foreign Office’-a], ostvarenje budućeg Saveznog ustava SADA zrcalilo se u načelu nacionalnog bankarstva. Uništenjem *Druge banke SADA* po direktivi Martina van Burena, nasljednika izdajnika Aarona Burra i praktičkim posjednikom Predsjednika Andrew Jacksona, [koji je i sam] postao kasniji Predsjednik, ponovna uspostava nacionalnog bankarstva po načelu Saveznog ustava SADA, čekala je do Abrahama Lincolna odnosno njegovog usvajanja politike papirnatog novca [‘greenback’] što je bio veli izražaj tog Saveznog ustavnog načela. Nastojanja oživljjenja politike ‘greenback’-a zaustavio je prešutno izdajnički zakonski čin Savezne pričuve [‘Federal Reserve’] kojeg su dvojica sinova Konfederacije, Theodore Roosevelt i ponovni osnivač Ku-klux-klana, Woodrow Wilson, nasilno proveli. Sam Sustav Savezne pričuve doveden je u stečaj nastavkom velike prijevare koju je ‘pustio s lanca’ Alan Greenspan, [bijši] Predsjednik Savezne pričuve, [sadašnji] Predsjednik Savezne pričuve Ben Bernanke čiji nadimak je „Novac iz helikoptera“.† (Theodorea Roosevelta podučavao je u umijeću politike njegov ujak, koji je služio kao voditelj obaveštajne službe Konfederacije sa sjedištem u Londonu za vrijeme Američkog građanskog rata.)

† [Čuvena izjava Bernankea bila je da će se protiv inflacije „boriti bacanjem novca na ulice iz helikoptera“.]

novcem pod krinkom „financijskih derivata“. Potraživanja širom svijeta pod pečatom takvih „financijskih derivata“, sad naveliko premašuju, kao tobožnja potraživanja, svote koje se broje u bilijardama [‘kvadriljardama’, po engleskom sustavu], svota daleko veća od cijelog budućeg prepostavljenog bogatstva čitavog planeta. Nedavno smo, tako, ušli u postojeće okolnosti u kojima su nacije širom svijeta dosegle stanje globalnog monetarnog poslovanja usporedivog s okupiranim Weimarskom Njemačkom za vrijeme proljeća i ljeta 1923.g.

Nema nikakve postojeće nade da se izbjegne veoma ranu svjetsku krizu općeg, globalno genocidnog, hiperinflacijskog raspada, osim hitnim poduzimanjem poništenja svih dugova koji ne odgovaraju istim normama komercijalnog bankarstva postavljenim za vrijeme Predsjednika Franklina Roosevelta u zakonskom činu poznatom kao Glass-Steagall-ov čin, koji samo potvrđuje najsvećanije, namjeravane odlike Saveznog ustava SADA.

Prema istoznačnoj globalnoj normi „Glass-Steagall“-a za cijelokupno svjetsko komercijalno bankarstvo, povratak na sustav globalnog črvstog valutnog tečaja kojeg bi vodio sklop vodećih nacija, obuhvaćajući SAD, Rusiju, Kinu i Indiju, stvorio bi okvir u kojem bi sve nacije sudjelujući u takvoj inicijativi, bile sposobne pustiti u optjecaj kredit koji bi se uporabio za nužnu dokapitalizaciju povećanja znanošću i tehnologijom vođenih produktivnih moći radne snage svih nacija svijeta. To bi predstavljalo promjenu sa sadašnjih katastrofalnih usmjerenja, promjena koja bi istaknula potrebu pomaka sa trenutno katastrofalnih predložaka već praktički genocidne propasti fizičke produktivnosti po glavi širom planeta u cijelini, pomoću režima relativno visoke gustoće protoka energije, kao što su nuklearna fisija i termonuklearna fuzija, i tehnologije još višeg reda, kolonizacija Marsa unutar okvira

Creative Commons/Henry Chen

Dogovor Četiriju sila SADA, Rusije, Kine i Indije, u stanju je uspostaviti globalni „Glass-Steagall“-ov standard u svrhu davanja kredita za financiranje velikih infrastrukturnih projekata. Na slici, željeznica Qinghai-Tibet.

kasnijeg razvoja unutar sadašnjeg mladog stoljeća postojanja ovog planeta.

Ova promjena bi, jasno, praktički iskorijenila ovu vladavinu nad europskom civilizacijom, koja je carevala i tlačila sudionike u globalno proširenoj europskoj civilizaciji od vremena onog Peloponeskog rata koji je iznjedrio sustav pomorskih oblika monetarističkih carstava koja su vladala unutar, i putem europske civilizacije odtada.

Kontrast

Uzmite u obzir učinak postupka korupcije koji se podrazumijeva u pokretanju ustvari zavjere protiv tek preminulog američkog Predsjednika Franklina Rooseveltta 13. travnja 1945.g., [početka zavjere] dan nakon prelaska položaja tog Predsjednika na Predsjednika Harryja S. Trumana. Truman, i njegovi suučesnici među vodećim međunarodnim političkim neprijateljima Predsjednika Rooseveltta, kao što su bili Winston Churchill i John Maynard Keynes, otvorili su pukotine u svjetskom sustavu kroz koje su imperijalistički monetaristički interesi uglavnom zaustavili, a nekiput čak i preokrenuli oslobođanje naroda i država od britanskih i srodnih imperijalističkih oblika kolonijalizma.

Umjesto ujedinjenja nacija u zajednički cilj protiv britanskih i sličnih oblika imperijalne kolonijalističke sile, spletareća neman oko

Trumana, Churchilla i Keynesa vratila je nacije, kao što je bila Indokina u to vrijeme, u ropstvo, i bitno preokrenula nakane Predsjednika Roosevelta glede uništenja kolonijalne sile širom planeta, koristeći razvoj Organizacije Ujedinjenih Naroda (OUN-a) sastavljene od uistinu suverenih razvijenih, ili u razvoju, republika s odlikom država nacija, oslobođenih svih natruha stanja kolonijalnih ovisnosti, što je slučaj današnje Britanske zajednice naroda ['Commonwealth'].

Do američkog rata u Indokini od 1964.-1975.g. došlo je kad su uništili volju Lyndona B. Johnsona Podpredsjednika i nasljednika ubijenog Predsjednika Johna F. Kennedyja, putem zastrašujućeg uspjeha ubojstva protivnika pokretanja općeg rata u Indokini, Predsjednika Johna F. Kennedyja. Kennedyjeva politika usprotivila se svakom širenju „kopnenog rata u Aziji“, njegova politika, koju su poticali i podržavali savjeti američkih generala armije Douglasa MacArthura i Dwighta D. Eisenhowera, u suprotnosti je s podstrekom neuspješnog Predsjednika Baracka Obame glede rata u Afganistanu danas.

Do rata u Indokini došlo je stoga uz pomoć ubojstva Predsjednika Johna F. Kennedyja, ubojstva čije začetništvo se prikrivalo pomoću sporazuma vodećih elemenata u sustavu SADA koji su zatim, zastrašivanjem svojih kolega, nastavili [istu politiku] otpočinjanjem novog indokinskog rata. Na taj način neprijateljske snage sa sjedištem ne samo u Londonu već i putem svojih suučesnika i londonskih agenata s Wall Streeta, uništili su neovisnost vlade SADA.

Pitanje prirodnog zakona

Korijen svakog teškog zla koje je vrebalo na ljudski rod, još jednom je, nakon smrti Predsjednika Franklina D. Roosevelta, bilo uglavnom, nametanje *neprirodног или ненарavnog oblika zakona*, zvanog „ugovorno pravo“, tražeći učinke koji su suprotni bitnoj različitosti života čovjeka pojedinca, kao vrste, od svih nižih, životinjskih i biljnih oblika života.

Rusi i drugi danas moraju uzeti u obzir stvarnost, da se ustavni zakon SADA zasniva na znanju tijela prirodnog zakona, koji nije, sam po sebi, predmet dogovoranja po volji ljudi, već se radije poziva na naravni zakon ugrađen u svemir i svijet, zakon kojeg čovječanstvo mora otkriti, a ne stvara ga

inače. Takav je prirodni zakon, kao što ga je Gottfried Leibniz naznačio, a Sjedinjene Države usvojile kao načelo zakona kojeg predstavlja Američki Proglas neovisnosti iz 1776.g. te temeljno načelo zakona predstavljenog u Predgovoru Američkog Saveznog ustava.

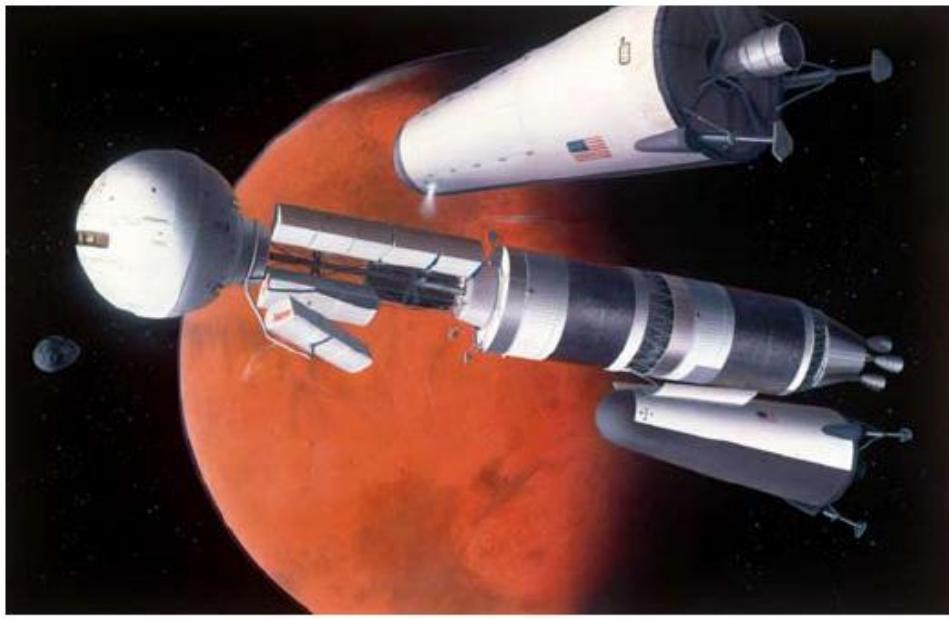
Kao stvar prirodnog zakona, radije nego naprsto ugovornog prava pojedine države, treba priznati da, govoreći demografskim rječnikom, ljudi imaju, površno gledajući, odlike čovjekolikog majmuna; no ipak, čovjek posjeduje svjesni oblik stvaralačkih moći koje nijedan oblik životinskog ili biljnog svijeta ne posjeduje. Biljke i životinje su kreativne u svom evolucijskom razvoju; čovjek je kreativan, daleko, daleko iznad svakog drugog oblika života, unatoč svom nedostatku svake prednosti koju dobiva biološkom evolucijom unutar znanih granica ljudskog roda.

Uistinu, ponižavajući je sam pojam da se čovječanstvom mora upravljati, demografski, u skladu s nekom moralno izopačenom vrstom mišljenja kao naprimjer pro-genocidnom, maltuzijanskom dogmom, kao što je ona takozvanog „Rimskog kluba“ i *World Wildlife Fond-a*, kao što su prevarantske dogme pobornika „zaštite okoliša“ današnjice. Ove, krajnje lažne, neo-maltuzijanske dogme današnjice, proizvod su vladajućih sila koje su ugnjetavale i upropastile ljudi na način brutalno suprotan stvarnoj različitosti stvaralačkih moći ljudskog uma.

Moderna europska znanost

Protu-humanistički pojam, da čovječanstvo mora djelovati unutar granica nekakvog čvrstog sklopa „prirodnih resursa“, proizvod je već rečenih, ili inače, u dubljem smislu, očigledno pro-oligarhijskih političkih mjera azijatskih i drugih nazadno-usmjerenih oblika pro-oligarhijskih kultura, kao onih koje se povode aristotelovskim i srodnim dogmama unutar europske civilizacije, koje je slavni dramatičar povjesničar Eshil razotkrio u svojoj *Trilogiji o Prometeju*. Te oligarhijske tradicije svrgnula je europska Renesansa 15. Stoljeća, no one su ustajale u europskim kulturama uvijek kad su habsburški i slični utjecaji, ili oni kao što je Britansko carstvo, prevladavali.

Ovu stvar podesno oslikava usporedba populacijske politike naprednih ljudskih

NASA/Pat Rawlings

„Ideja čovjeka da je u Svetmiru radije nego ograničen na Zemlju, usporediva je s duhovnom naravi one moći znanstvenog i Klasično umjetničkog stvaralaštva osebujnog individualnom čovjeku.“ U ovom umjetničkom djelu, nuklearna letjelica za prijenos topline prima gorivo u Marsovoj orbiti blizu marsovog Mjeseca Fobosa.

društava s odlikama čovjekolikih majmuna. Drugi oblici života, osim ljudskih, imaju relativno čvrsto određenu granicu populacije kroz bilo koje dugotrajno razdoblje, dok stvaralačke moći čovječanstva, kad se koriste, ne podnose nikakve granice broja pučanstva ili dobrobiti tipičnog pojedinca.

Ovu zakonitost je nedavno potvrdilo za sadašnju i buduću primjenu, uspješno spuštanje na Mjesec s ljudskom posadom. Pokazalo se da je, nakon početnog spuštanja na Mjesec s posadom, propust razvijanja industrija na Mjesecu koje bi omogućile istraživanja svemira, bio samo ishod procesa opće moralne degradacije politike Zemlje u vremenu nakon ubojstva američkog Predsjednika Johna F. Kennedyja. U međuvremenu, svaki trud postavljanja granica na napredak ljudskog pučanstva, bilo namjerno bilo zbog prešutne odlike stanovitih kultura i načina života, naginjao je guranju važnih kultura ili u podjarmljivanje ili samozadani relativni „novi mračni vijek“. Čovjek nije ograničen na Zemlju, već ima bitne odlike istinskog univerzalnog roda, roda koji je stvoren na sliku Stvoritelja, i, s time u skladu, nosi odgovarajući zadatak.

Od vremena izbijanja razvoja modernih, relativističkih izraza Riemannove fizike, kao što je to slučaj akademika V.I. Vernadskog i Alberta Einsteina, čovječanstvo je konačno prešlo sa stvorenja ograničenog na život na

površini Zemlje na domak praktičnom pojmu čovječanstva kao rodu u svemiru i od svemira.

Neposrednost sredstava razvoja termonuklearne fuzije najjasnije oslikava taj pojam. Bliskost razvoju izotopa helijuma-3 kao goriva nađenog na površini Mjeseca, bila je znak da smo na domaku izvedivosti konstantne stopе ubrzanja koje je blizu impulsa od 1 gravitacije, što pruža mogućnost putovanja do i natrag od relativno bliskog planeta Marsa u trajanju dana. Iza toga leži pitanje čovjeka unutar ovog zviježđa.¹⁶ Dostignuće stvarnog spuštanja na Mars s posadom moglo bi biti još nekoliko pokoljenja daleko, no ako ima volje moglo bi se postići u ovom sadašnjem mlađom stoljeću.

To gledanje na čovjeka kao stanovnika svemira radije nego ograničenog na Zemlju, povezuje se s duhovnom naravi moći znanstvenog i Klasično-umjetničkog stvaralaštva osebujnog individualnom čovjeku. Stvaralačke moći prirođene potencijalu individualnog čovjeka, oslobađaju svaku

¹⁶ Izvedivost relativističkog leta s ubrzanjem na fizijski pogon unutar kratkog vremena od oko 6 dana već je činjenica. Ostaje još istraživanje elektromagnetsko/gravitacionog učinka na čovjeka kod tog načina leta. To se ne smije smatrati nesavladivim rizikom, već jednim od mnogih sagledavanja koje treba uzeti u obzir i razraditi.

ljudsku ličnost, potencijalno, od ograničenja životinjskog tijela, za učinkovit, trajan utjecaj stvaralačkih potencijala uma individualnog čovjeka, ili kao što bi to teolozi mogli izraziti kao ideju „istovremenosti vječnosti“. Otkriće individualnog čovjeka, dakle, i ovjekovjećenje veličajnih zakonitosti fizičko znanstvenog i Klasično umjetničkog napretka, pruža tom individualnom biću odliku besmrtnosti koje prerasta kratki raspon života smrtnog ljudskog tijela. Postajemo, tako, čovjek ili žena stvoreni na sliku Stvoritelja svijeta.

Ako smo uistinu mudri, upravo u tu svrhu trebamo posvetiti svoje smrtno postojanje unutar ovog svemira. Upravo prospekt postignuća budućih ciljeva koji se postavljaju pred buduća pokolenja određuje pravi smisao čovjekova postojanja u svakom naraštaju. Upravo proces povećanja čovjekove moći u svrhu nadvladavanja zapreka pri dostizanju takvih budućih ciljeva, u konačnom smislu, određuje bit moralne razlike životinje od čovjeka, čovjeka od čovjekolikog majmuna.

Da bismo shvatili bitnu zakonitost valjanog pojma ekonomije, moramo krenuti od dubljeg smisla takve svrhe, koja se besmrtno širi, u ideji budućnosti ljudskog napretka. U tu svrhu, stavite ideju monetarne vrijednosti za trenutak nastranu. Smatrajte najbolju moguću procjenu pojma monetarne vrijednosti naprosto kao sjenu koju univerzalna zakonitost ljudskog napretka baca.

Odatle, kontrast između kreditnog sustava, u kojem se finansijske i fizičke vrijednosti moraju razmatrati za razliku od urođeno imperijalističkog sustava koji radi unutar trećeg, monetarnog razmatranja.

Zakonitost/načelo napretka

Čim je taj mletački vrhunski manipulator, opat Antonio S. Conti utvrdio smrt svoje namjeravane žrtve, Gottfrieda Leibniza, on je, uz dopune podlog Voltairea, započeo činom uklanjanja korijena ideje univerzalne zakonitosti stvaralaštva iz postojeće moderne europske znanosti. U tom cilju, u razdoblju ostatka svog života, sve do 1749., Conti je sakupio mrežu prevaranata kojoj su se pridružili ljudi kao što su Jean le Rond d'Alembert, Abraham de Moivre, Leonhard Euler i drugi, u Europi tijekom 18. stoljeća, kao i kasnije, a britanski kupljeni ljudi Pierre-

Simon Laplace i Augustin Cauchy, koji su kao štićenici vojvode od Wellingtona, uništili program École Polytechnique, koji se razvio pod vodstvom Gasparda Monge i Lazarea Carnot-a.¹⁷ Pod uplivom bjesomučnih redukcionista kao što su bili Cauchy, Rudolf Clausius i matematičar Hermann Grassmann, skuhan je recept moderne redukcionističke termodynamike, povezane s Kelvinom. Na taj način, pokopana je bitna zakonitost Leibnizovog diferencijalnog računa pod smiješno redukcionističkom pobunom modernističkih oblika neo-euklidskog pozitivizma. Neslavni David Hilbertovi neuspjesi u geometriji tipičan su primjer takvog ishoda. Ishod ove korupcije bio je suvremeni, protuznanstveni kult „nultog rasta“, nazadak na prikaz olimpskog Zeusa kako ga je prikazala Eshilova *Trilogija o Prometeju*.

Unatoč uspješnog, kasnijeg spuštanja na Mjesec, tehnologije koje su se razvile za svemirski program pod novom inicijativom Predsjednika Johna F. Kennedyja, već su bile u povlačenju u razdoblju od 1967.- 68.g. Ovu havariju svemirskog programa dopunili su učinci rasta obnove kulta nultog rasta „programa zaštite okoliša“ koji je napredovao, pod uplivom Bertranda Russella i drugih, počevši krajem 1930.-ih i početkom 1940.-ih.

Nakon što se drevna grčka Klasična kultura praktički sama upropastila u procesu koji je vodio u Peloponeski rat, ideolozi Filipa Makedonskog i ahemenidskog carstva, pokrenuli su nastojanja oko uspostave namjeravanog globalnog carstva podijeljenog na dva dijela oligarhijskog oblika imperijalnog sustava, plan koji se povezuje s Aristotelom, protivnikom Aleksandra Velikog, i s monetarističkim kultom Delfskog Apolona.

Svi imperijalni sustavi od važnosti za Europu i globalno raširene oblicke monetarističke

¹⁷ Čak i nakon Bečkog Kongresa, Alexander von Humboldt nastavio je radom kao član École Polytechnique, sve do pomaka 1827.- 28.g. na plodniji istaknuti Berlin, gdje je doveo svog štićenika Lejeunea Dirichleta. U međuvremenu Lazare Carnot je umro 1823.g u Magdeburgu u Njemačkoj, gdje je živio i radio pod pruskim pokroviteljstvom. Kraj 1820.-ih vidio je pokretanje slavne mreže znanstvenih časopisa koji su predvodili u sakupljanju znanstvenog rada vodećih ličnosti Europe općenito.

pomorske kulture, zasnivaju se na istom onom što je postalo korijenom Rimskog carstva i njegovih sljednika širom monetarističkog svijeta, sve do današnjeg dana.

„Dvostruka krivulja“

U povijesti trgovine pod monetarističkim uvjetima, postoje tri primarna čimbenika: od vrha, s jedne strane, troškovi proizvedene robe, i cijena finansijske dobiti na optjecaj novca, ili njegovog surogata, korištenog za, u sredini, uporabu novca u kupovini i prodaji proizvoda, što je istoznačno, po funkciji, s trećom, potrošnom robom, pogotovo korisnom robom, za razliku od pukih špekulantских oblika trgovine.

Od ljeta 2007., postojao je stalni, visoki rast cijene novca u monetarnim za razliku od već padajućim, regularnim finansijskim tržištima, dok su se neto fizički dohodci fizičke i srodne potrošnje strmoglavili u propast. Posljedica je bila lančana reakcija koja se izrazila slomom tržišta za robu proizvodnje i optjecaja te proizvodnje, što je odvelo kupovinu stvarne robe, i time zaposlenje u vrtlog poniranja, dok je obujam monetarne mase u optjecaju letio nebu pod oblake sve bržim stopama, suprotno finansijskim transakcijama unutar stvarnog gospodarstva. Napori održavanja monetarnog tržišta na uštrb stvarnog gospodarstva, odaslalo je tržište cijelog svijeta u jurnjavu ka općoj krizi propasti svjetskog gospodarstva, sve dok se nastavljaju pokušaji podupiranja monetarnog ciklusa. Posljedica je bio proces u razdoblju od 2007.-2009.g., ovaj puta na globalnoj razini, s učincima sličnim weimarskom, hiperinflacijskom napuhanom mjehuru iz 1923.g.

Kritično svojstvo ove krize globalne propasti, sada u nastupu, bili su histerični napori koje su mobilizirali međunarodni monetaristički interesi da bi spasili monetarni napuhani mjehur kao takav, na uštrb stvarnog gospodarstva. Neminovan ishod bila je najbolje rečeno „klasična“ kriza sloma postojećeg svjetskog monetarno finansijskog sustava. To predočuje ono što bi trebalo biti bjelodano svakom kompetentnom ekonomistu: Adam Smith nije ustvari nikada bio toliko osoba koliko je bio bolest. Upravo naširoko rasprostranjeno uvjerenje u autoritet pripisan gore nego bezvrijednom Adamu Smithu i takozvanoj „slobodnoj tržišnoj ekonomiji“

snosi potpunu krivicu za sadašnju cijelosvjetsku krizu propasti. Odatile, slom bivšeg sovjetskog gospodarstva pod uplivom dogme Adama Smitha.

Iskustvo nastale Savezne republike SADA bilo je, ustavno, protekcionistički sustav koji je s pravom prezirao, i branio se od Adama Smitha čija djela nisu u biti bila ništa drugo nego bezvrijedni plan imperijalističkog (na pr. 'biheviorističkog') modela *Britanske Istočno indijske tvrtke* pod lordom Shelburneom i njegovim nasljednicima. Predmet svih donošenja odluka zdrave gospodarske politike SADA bio je dosljedan s kasnije prepoznatim protekcionističkim modelom pod Predsjednikom Franklinom D. Rooseveltom, ili, u čemu se razboriti i kompetentni ekonomisti slažu, u modelu opisanom kao „plansko gospodarstvo“, u suprotnosti prema sustavu praktički imperijalističkog ropstva znanog kao britanska „slobodna trgovina“ ili britanski, takozvani „Adam Smith-ov“ model.

Pod takozvanim „modelom slobodne trgovine“ čije korijene možemo pratiti do britanskog monetarističkog sustava, kontrolna funkcija svjetskog tržišta i u njemu sadržanih sastojaka države nacije, počiva u monetarističkom sustavu radije nego u urođeno protekcionističkom obliku uspješnog ustroja finansijskog i fizičkog oblika nacionalnog gospodarstva. U sustavu Saveznog ustava SADA, kojeg cijene svi kompetentni američki domoljubi, naprimjer, gospodarstvo SADA je protekcionističko gospodarstvo a nikada gospodarstvo „slobodne trgovine“.

„Protekcija“ u ustavnem planu gospodarstva SADA odnosi se ustvari na prvenstvenu privrženost tog ustava povećanju fizičko produktivne moći radne snage, koja se grubo mjeri po glavi i po četvornom kilometru ukupnog područja.

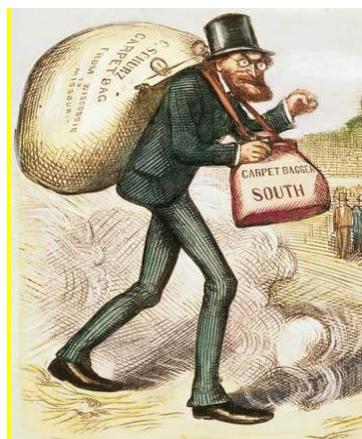
Razmotrite sad učinak uklanjanja monetarne krivulje u cijelosti, ostavivši samo međusobno djelovanje finansijske i fizičke krivulje. Ishod te promjene je taj da će stopa neto povećanja potencijalne gustoće napučenosti društva—neto povećanje produktivnih moći radne snage, ugrubo mjereno po glavi i po četvornom kilometru, postati prvenstveno mjerilo ekonomske vrijednosti.

Naša globalna civilizacija sada kroči u vrstu samozadanog uništenja koje je upropastilo drevnu Grčku u Peloponeskom ratu. „Gospodarstvo suverene države nacije jedini je moralno dozvoljen oblik ustroja ekonomije našeg Sunčevog sustava sada i u doglednoj budućnosti“, piše LaRouche. Na slici: slika hoplita (građanina-vojnika) iz ere Peleponeskog rata na drevnoj grčkoj vazi.

Faktor vremena u tako određenoj funkciji, određuje se stopom oslabljenja produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru, koje se može pripisati uglavnom povećanju relativne gustoće napućenosti i relativnog trošenja kojem se trag može naći u iscrpljenju zaliha relativno najbogatijih koncentracija potrebnih prirodnih sirovina.

Ti faktori relativnog oslabljenja u uzajamnoj su sprezi s potrebom povećanja intenziteta kapitalnih ulaganja u proizvodnju i osnovnu gospodarsku infrastrukturu, i srodnu potrebu

kvalitativnog napretka u opskrbi sve veće gustoće protoka energije primjenjenih energetskih izvora.

Na taj način, faktor ekonomskog vremena mjereno satom nadomješta se fizičkim vremenom koje se mjeri sa stanovišta funkcije izražene u vidu potrebnog omjera povećanja relativne gustoće protoka energije, relativno prema učinku iscrpljenja zaliha kojeg proizvodi sama gospodarska funkcija.

Svijet je, stoga, zakoračio van uvjeta uspješnog oslonca na naftu i plin kao standardna goriva, prema višim gustoćama protoka energije, nuklearnoj i termonuklearnoj energiji koja je sad traženi standard fizičkog vremena u mjerenuju potencijalnih stopa neto napretka uvjeta života ljudskog roda.

U današnjem svijetu pod tim se podrazumijeva relativno stručno procijenjena neto nulta stopa inflacije, odnosno oko 2% ili manja godišnja kamatna stopa na ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu i srodn rast. To ne ugrožava pravilno funkcioniranje dobiti; to samo ukazuje da se stope dobiti moraju zaraditi, ili u drugu ruku spustiti na razumno razinu korekcionim mjerama oprezivanja.

Nema mjesta, u zdravo sastavljenoj, planetarnoj ekonomiji i gospodarstvu, grabežljivoj ulozi urođenoj u svakom monetarističkom sustavu, niti se smije, isto tako, trpjeti politika primjene slične progocidnom *World Wildlife Fund* princa Philipa. Gospodarstvo suverene države nacije jedini je moralno dozvoljen oblik ustroja ekonomije našeg Sunčevog sustava sada i u doglednoj budućnosti.

'Lovci na sreću' ili 'lovci u mutnom'
– na engl. 'carpetbaggers' – podrugljivo ime za ljudi, koji pokušavaju stvoriti političku ili ekonomsku dobit u područjima koja nisu njihova prirodna. Izraz dolazi iz američkog Građanskog rata, kad su 'lovci u mutnom' sa Sjevera nahrupili u poraženi Jug da bi ostvarili profit u Obnovi – u našem slučaju u 'Pretvorbi'. Ti 'stručnjaci' bili su prepoznatljivi po svojoj prtljagi, platnenim torbama - 'carpet-bags'. [Op. Prevoditelja -Vidi lov u mutnom, str. 4 i lovci u mutnom str. 17.]